

พิมพ์ที่ ๑
สำนักพิมพ์

กุหลาบ ก้ามเทพ

กุหลาบงามมีหนามแหลมคมจันใด
หญิงงามก็ซ่อนอันตรายไว้รอบกายจันนั้น

มัลลิกา

บทนำ

รถไฟวีลคันทันใหญ่แล่นมาจอดหน้าโรงพยาบาล มัทนาเปิดประตูลงจากรถด้วยท่าทางร้อนรน เธอเรียกเจ้าหน้าที่เวรเปลให้มารับตัวน้องสาว แล้ววิ่งอ้อมรถไปเปิดประตูให้พวกเขา เจ้าหน้าที่หนุ่มอุ้มรจนางไปวางบนเตียงเซ็นผู้ป่วย ก่อนเซ็นเด็กสาวไปที่ห้องฉุกเฉินอย่างเร่งรีบ

“ไปค่ะพี่ใหญ่” เธอคว้ามือพี่สาววิ่งตามไปติดๆ สองพี่น้องบีบมือกันแน่น พลังภาวนาให้น้องสาวคนเล็กปลอดภัย

“ขอทางด้วยครับ” เจ้าหน้าที่หนุ่มร้องบอกเสียงดัง คนที่ได้ยินพากันหยุดมองอย่างสนใจ ก่อนเปิดทางให้คนเจ็บผ่านไป เขาเซ็นเตียงเข้าไปในห้องฉุกเฉิน ทั้งสองวิ่งตามเข้าไปด้วยความเป็นห่วง แต่ถูกพยาบาลร่างท่วมตันกักลับออกมา

“ญาติรอข้างนอกค่ะ” นางลั้งเสียงเข้ม พลังตั้งประตูปิดเพื่อกันไม่ให้พวกเขาตามเข้าไปอีก

“ยายเล็กจะเป็นอะไรหรือเปล่ากลาง พี่กลัวจังเลย” บุษบาถามเสียงเครือ ใบหน้าเพื่อนน้ำตาเป็นคราบ

“ถึงมือหอมแล้ว ยายเล็กกับลูกต้องปลอดภัย พี่ใหญ่ไม่ต้องกังวลนะคะ” มัทนาเช็ดน้ำตาให้พี่สาว ก่อนหันไปมองข้างหลังเมื่อได้ยินเสียง รมธรรมร้องเรียก

“กลาง พี่ใหญ่”

“พี่หอม” เธอรีบวิ่งเข้าไปหาเขา “ยายเล็กเข้าไปในห้องฉุกเงินแล้วค่ะ แก่เลือดออกเยอะมาก กลางไม่รู้ว่าจะทำยังไง”

“ใจเย็นๆ กลาง เต็มใจพี่เข้าไปดูเอง” รมธรรมบีบมือเธอเบาๆ ก่อนหันไปมองบุษบาเมื่อพี่สาวของเธอเขย่าแขนเขา

“หอมช่วยยายเล็กด้วยนะ อย่าให้แกเป็นอะไรไปนะ”

“ครับ พี่ใหญ่ ผมจะทำให้ดีที่สุด” หอมหนุ่มรับปากอย่างเคร่งขรึมแล้วเดินเข้าไปในห้องฉุกเงิน มัทนามองตามเขาไป ก่อนหันกลับมามองพี่สาวเมื่อบุษบาเริ่มร้องให้อีกครั้ง

“อย่าร้องไห้ค่ะพี่ใหญ่ พี่หอมมาแล้ว ยายเล็กต้องปลอดภัย” มัทนาดึงพี่สาวเข้ามากอด บุษบาสะอื้นให้จนตัวโยน เธออยากร้องไห้ตามผู้เป็นพี่ แต่ทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะถ้าเธอร้องให้อีกคน ทุกอย่างคงแย่ลงไปอีก

๑

ลมร้อนพัดผ่านทุ่งกุหลาบกว้างใหญ่ หอบกลิ่นหอมปกคลุมไปทั่ว
หุบเขา บนถนนลาดยางขนาดสองเลน รถไฟวีลคันหนึ่งเล่นตะบึงมาด้วยความเร็วสูง ก่อนเลี้ยวลงไปในถนนสายเล็กข้างทางโดยไม่ลดความเร็วแม้แต่น้อย มัทนาเงยหน้ามองป้ายไม้แผ่นใหญ่เหนือศีรษะ ชื่อไร่ของเธอถูกแดดเลียจนสีซีดจาง แต่ความงามของกุหลาบนานาพันธุ์ไม่เคยจืดจางลงเลย หญิงสาวสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ เข้าปอด เธอรักทุกอย่างที่หลอมรวมเป็นไร่แห่งนี้

‘ไร่หอมกลางพนา’

มัทนาขับรถผ่านแปลงกุหลาบหลากสี ก่อนพารถยนต์คู่ใจไปจอดหน้าบ้านไม้สองชั้นบนเนินสูง เธอเปิดประตูก้าวลงมายืนบนพื้นหญ้านุ่ม ภาพทุ่งกุหลาบเบื้องหน้าทำให้เธอยิ้มอย่างมีความสุข พ่อแม่ของเธอสร้างไร่หอมกลางพนาด้วยน้ำพักน้ำแรงของท่าน แต่น่าเสียดายที่พวกเขาไม่ได้อยู่ดูความรุ่งเรืองด้วยตาตัวเอง เพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์พรากพวกเขาไปตั้งแต่เมื่อสี่ปีก่อน เธอจึงต้องเข้ามาดูแลไร่แห่งนี้แทน ทั้งที่ยังเรียน

ไม่จบปริญญาตรีด้วยซ้ำ

ไร่หอมกลางพนาตั้งอยู่กลางเทือกเขาในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีความสมบูรณ์และงดงาม เมื่อบวกกับการเอาใจใส่ดูแลของเธอ ดอกกุหลาบของไร่หอมกลางพนาจึงมีชื่อเสียงติดอันดับต้นๆ ของประเทศ เมื่อสองปีก่อน เพื่อนของพ่อแนะนำให้เธอเปิดไร่ทำเป็นรีสอร์ตเพื่อหารายได้เพิ่มอีกทางหนึ่ง แต่เธอไม่ชอบให้คนนอกเข้ามาจู้จี้จ้านในไร่ของตน จึงพอใจแค่การปลูกดอกกุหลาบส่งขายในประเทศและต่างประเทศเท่านั้น

หญิงสาวหลับตาลงปล่อยให้สายลมลูบไล้ผิวน้ำ ผู้หญิงสมัยนี้ส่วนใหญ่กลัวแดด เพราะคิดว่าผิวคล้ำจะทำให้ตัวเองดูไม่สวย แต่เธอกลับพอใจในผิวสีน้ำตาลผิวนวลเนียนของตน ตอนอายุสิบแปดปี เพื่อนของแม่เคยมาชวนเธอไปประกวดนางงาม แต่เธอเห็นว่ามันไร้สาระจึงตอบปฏิเสธ และที่สำคัญเธอไม่เคยคิดว่าตัวเองสวย อาจดูดีตรงรูปร่างสูงโปร่งกว่าผู้หญิงทั่วไป จมูกโด่ง ตาโต คิ้วคม ริมฝีปากอím แต่ดูรวมๆ ก็เป็นแค่สาวชาวไร่แล้วจะเอาอะไรไปประชันขันแข่งกับคนอื่น

มีหนาก็มลงสูดกลิ่นหอมจากดอกกุหลาบสีแดงดอกหนึ่ง แม่เล่าให้ฟังว่าตอนที่เธอเกิด ดอกกุหลาบบานเต็มห้องหุ่่ง ท่านจึงตั้งชื่อเธอว่ามัทนา ซึ่งมาจากวรรณคดีเรื่องมัทนะพาธาที่ท่านชอบอ่านเป็นชีวิตจิตใจ นอกจากนี้ยังเพื่อให้คล้องกับพี่สาวคนโตที่ชื่อบุษบา และต่อมาเมื่อน้องสาวคนเล็กเกิด ท่านจึงตั้งชื่อให้ว่าจนาเพื่อให้คล้องกับพี่สาวทั้งสอง พวกเธอจึงเป็นสามสาวนางในวรรณคดีที่มักถูกล้อเลียนเป็นประจำในวัยเด็ก แต่พวกเธอไม่เคยโกรธ และไม่เคียดคิดจะเปลี่ยนชื่อเลยสักครั้ง เพราะคิดว่าชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้เป็นชื่อที่ดีที่สุดแล้ว

หญิงสาวหมุนตัวไปมองบ้านพักของตน บ้านหลังนี้เป็นเรือนหอของพ่อกับแม่ ตัวบ้านสร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง ชั้นบนแบ่งออกเป็นสี่ห้องนอน ส่วนชั้นล่างปล่อยโล่ง ใช้เป็นที่รับแขก ที่กินข้าว และที่ทำงานของเธอกับ

พี่สาว ส่วนครัวไทยต่อแยกออกไปทางด้านหลังเพื่อป้องกันอัคคีภัย เธอและพี่น้องเติบโตในบ้านหลังนี้ แต่ตอนนี้มีแค่เธอกับพี่สาวที่อาศัยอยู่ที่นี้ ด้วยน้องสาวคนเล็กสอบติดมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เด็กสาวจึงย้ายไปอยู่ที่ คอนโดมิเนียมใกล้มหาวิทยาลัย โดยจะเดินทางกลับมาบ้านตอนเปิดเทอมหรือช่วงวันหยุดยาวเท่านั้น

“ยายเล็กกลับมาเธอ” มัทนาพิมพ์แม่เมื่อเหลือบไปเห็นรถยนต์ของน้องสาวจอดอยู่ข้างบ้าน เธอเก็บความสงสัยไว้ แล้วเดินเข้าไปถามพี่สาวในบ้าน

“ยายเล็กกลับมาเธอคะพี่ใหญ่” เธอร้องถามผู้เป็นพี่ซึ่งยืนคั้นน้ำส้มอยู่ที่โต๊ะกินข้าว

“ใช่จ๊ะ มาถึงตั้งแต่บ่ายแล้ว ตอนนี้นอนพักอยู่บนห้อง” บุขบาตอบโดยไม่ละมือจากงานที่ทำ ด้วยอายุมากกว่าน้องสาวทั้งสองร่วมสิบปี หล่อนจึงทำหน้าที่เป็นแม่ให้แก่น้องๆ นอกเหนือจากการเป็นครูในโรงเรียนใกล้บ้าน

“มีอะไรหรือเปล่าคะ วันนี้ไม่ใช่วันหยุดเสียหน่อย แล้วก็ยังไม่เปิดเทอมด้วย ยายเล็กกลับมาแบบนี้ไม่ขาดเรียนเธอคะ” หญิงสาวซักถามอย่างสงสัย กระจาเป็นเด็กเรียนดี ตั้งแต่เล็กจนโตเธอไม่เคยเห็นน้องสาวขาดเรียน โดยไม่มีเหตุผลเลยสักครั้ง

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ยายเล็กไม่ได้เล่าอะไร มาถึงก็บอกว่าปวดหัวแล้วขอตัวขึ้นไปนอนเลย”

“เธอคะ” เธอมองขึ้นไปข้างบน ก่อนหันมาบอกพี่สาว “กลางขึ้นไปดูยายเล็กนะคะ”

“อย่าเพิ่งเลยจ๊ะ” ผู้เป็นพี่ทักท้วง “น้องขับรถมาไกลคงเหนื่อย เอาไว้ค่อยคุยตอนอาหารเย็นก็ได้ กลางไปอาบน้ำเถอะ ทำงานเหนื่อยมาทั้งวันแล้วเดี๋ยวจะได้มากินข้าวด้วยกัน”

“ก็ได้ค่ะ กลางไปอาบน้ำก่อนนะคะ” มัทนาบอกพี่สาว แล้วเดินขึ้นห้องของตนเพื่อทำธุระส่วนตัว

กลิ่นอาหารที่ไชยมาเข้าจมูกแรงให้มัทนาก้าวเท้าเร็วขึ้น เธอเดินแกมวิ่ง ลงบันไดมานั่งประจำที่ของตน ก่อนส่งยิ้มให้น้องสาวและพี่สาวซึ่งนั่งรออยู่ก่อนแล้ว แม่ทั้งสามจะเป็นพี่น้องคลานตามกันมา แต่รูปร่างหน้าตากลับไม่คล้ายกันเท่าไร เธอเหมือนพ่อจึงมีผิวสีแทน รูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาคมขำ บุขบาเหมือนแม่จึงมีผิวขาว รูปร่างอวบอ้อมอย่างคนเจ้าเนื้อ ส่วนรจนาเป็นส่วนผสมของพ่อกับแม่ เด็กสาวมีผิวขาว รูปร่างเล็กบอบบาง หน้าตาสะสวย กิริยาอ่อนหวาน ปกติน้องสาวของเธอเป็นคนขี้มก่ง แต่ทำไมวันนี้ถึงไม่มีรอยยิ้มให้เห็นเลย แถมหน้าตาดำยดุซัดเซียวเหมือนคนป่วยอีกต่างหาก

“เล็กพอมลงนะ ไม่สบายหรือเปล่า” เธอถามตรงๆ เด็กสาวก้มหน้าหลบตาก่อนตอบปฏิเสธ

“เปล่าค่ะ”

“เล็กไม่มีเรียนหรือ ทำไมไม่กลับบ้านช่วงนี้ล่ะ” มัทนาจ้องมองนึ่งๆ น้องสาวเงยหน้ามองเธอ แล้วเอ่ยอีกอักด้วยสีหน้าลำบากใจ ซึ่งเธอไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วย

“เล็ก...”

“เกิดอะไรขึ้นหรือเล็ก” เธอถามเสียงเข้ม ก่อนหันไปมองพี่สาวเมื่อบุขบาพูดชัดขึ้นเหมือนทุกครั้งที่เธอดูน้องสาว

“อย่าเพิ่งถามน้องเลยกลาง กินข้าวกันก่อนดีกว่า วันนี้มีหมูทอดกระเทียมพริกไทยของโปรดของยายเล็กด้วยนะ”

“ค่ะ พี่ใหญ่ ตักข้าวเลยหน่อย” มัทนาหันไปสั่งสาวใช้ เมื่อพี่สาวพูดแบบนี้เธอจะทำอะไรได้

“ค่ะ คุณกลาง” เด็กสาวตักข้าวให้พวกเธอ ก่อนถอยไปยืนรอด้านหลัง

“กินเยอะๆ นะ จะได้มีเนื้อมีหนังบ้าง” เธอตักหมูทอดชิ้นโตใส่จาน น้องสาว รจนามองหมูทอดชิ้นนั้นด้วยสีหน้าพะอืดพะอมแทนที่จะตักขึ้นมา กินอย่างเอร็ดอร่อยเหมือนทุกครั้ง

“ทำไมไม่กินล่ะ ของโปรดของเล็กไม่ใช่หรือ” เธอคาดคั้น น้องสาว

ไม่มีทางเลือกจึงตักขึ้นมากิน แต่เคี้ยวได้ไม่กี่ครั้งก็วิ่งเข้าห้องน้ำไปอาเจียน

“พี่ไปดูยายเล็กก่อนนะ” บุขบาเดินตามไปที่ห้องน้ำ เธอมองตามอย่างสงสัย ก่อนหันมามองสาวใช้ของตน น้อยมีสีหน้าไม่ต่างกับเธอ เด็กสาวทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่เปลี่ยนใจเงียบไว้ด้วยเกรงใจเธอ

“คำแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะน้อย เดียวกินเสร็จแล้วฉันกับเอง”

“ค่ะ คุณกลาง” เด็กสาวเดินกลับบ้านพักของตนซึ่งอยู่ด้านหลังบ้านพักของเธอ

มัทนาลุกจากโต๊ะอาหารเดินไปดูน้องสาว บุขบาประคองรจนาออกจากห้องน้ำ แล้วพาไปนั่งพักที่ซุ้ดรับแขกไม้สัก ระหว่างทางเธอมองเห็นความผิดปกติบางอย่าง ภายใต้ชุดนอนผ้าฝ้ายตัวหลวมที่น้องสาวสวม ทำไม่หน้าห้องของรจนาถึงดูโป่งพูนขัดกับรูปร่างผอมบาง แล้วยังทำทางพะอืดพะอมเมื่อได้กลิ่นกระเทียมกับการอาเจียนอย่างไม่มีเหตุผลนั้นอีก ดูท่าจะไม่ใช้เรื่องเล่นๆ เสียแล้ว

“เล็กห้องหรือเปล่า บอกพี่มาตรงๆ เอะ เราจะได้ช่วยกันแก้ไข”

“พี่กลาง” รจนาน้ำซัดลงไปอีก แค่นี้เธอก็รู้คำตอบแล้ว แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร พี่สาวก็ซัดขึ้นเหมือนเคย

“อย่าเพิ่งถามเลยกลาง น้องไม่สบายอยู่นะ”

“ไม่ได้หรอกค่ะพี่ใหญ่ นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แล้วนะคะ กลางต้องรู้ให้ได้ว่ายายเล็กเป็นอะไร” เธอปฏิเสธเสียงเข้ม แล้วหันมาคาดคั้นน้องสาว “บอกพี่มาเดี๋ยวนี้เล็ก เธอต้องใช้ไหม ใครเป็นพ่อเด็ก ตอนนี้นมันอยู่ที่ไหน”

“เล็ก...” รจนาน้ำตาร่วงพล้อย เด็กสาวส่ายหน้า แล้ววิ่งกลับห้องของตน

“ยายเล็ก กลับมาพูดกันให้รู้เรื่องก่อน” มัทนาเดินตามไป แต่พี่สาวคว้าแขนเธอไว้

“อย่าเพิ่งคาดคั้นน้องเลยกลาง แค่นี้น้องก็เสียใจมากแล้ว ถือว่าพี่ขอร้องเถอะนะ”

“ยายเล็กก่อเรื่องใหญ่ขนาดนี้ เราจะปล่อยให้เฉยๆ ไม่ได้นะคะ” เธอเอ่ยอย่างหัวเสีย น้องสาวของเธอเป็นเด็กดีมาตลอด แล้วจู่ๆ เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร ถ้าชาวบ้านแถวนี้รู้เข้า คนที่จะเดือดร้อนไม่ใช่เธอกับพี่สาว แต่เป็นตัวรจนานเองนั่นละ เด็กสาวจะทนคำพูดคนอื่นได้อย่างไร

“พี่ไม่ปล่อยหรอก กลางรออยู่ที่นั่นแหละ เดี่ยวพี่ไปพูดกับยายเล็กเอง” บุษบาสั่งเสียงเข้ม แล้วเดินตามน้องสาวคนเล็กไป

มัทนามองตามพี่สาวก่อนหันไปมองโต๊ะอาหาร เมื่อความหิวไม่เหลือแล้ว เธอจึงเก็บสำรับอาหารแล้วเดินขึ้นห้องนอน

แสงไฟในห้องนอนสว่างขึ้น มัทนาดันประตูปิดแล้วเดินไปนั่งบนเตียงดวงตาคมกวาดมองไปรอบๆ ห้องนี้เคยเป็นห้องนอนของพ่อกับแม่มาก่อน พอพวกท่านเสียชีวิต บุษบาก็ให้เธอย้ายเข้ามาอยู่แทน เพราะห้องนี้กว้างกว่าห้องนอนเดิมของเธอ และมีมุมทำงานเล็กๆ อยู่ติดกับระเบียง เพื่อให้เธออ่านหนังสือและทำงานตอนกลางคืนได้

มัทนาหยุดสายตากรุณาของพ่อกับแม่บนฝาผนัง ท่านทั้งสองรักกันมาก ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหนพวกท่านก็ไม่เคยทิ้งกัน ทรายจนวาระสุดท้ายของชีวิตพวกท่านยังไปด้วยกัน ตอนเด็กเธอแข็งแรงที่สุดในหมู่พี่น้อง พ่อจึงให้เธอสืบทอดกิจการไร่หอมกลางพนาต่อจากท่าน และคอยดูแลพี่สาวและน้องสาวเมื่อพวกท่านไม่อยู่แล้ว

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ หญิงสาวหันไปมอง บุษบาเปิดประตูเดินเข้ามาในห้อง ก่อนยื่นนมสดแก้วใหญ่ให้เธอ

“กินนมหน่อยนะกลาง เมื่อครู่ไม่ได้กินอะไรเลยนี่”

“ขอบคุณค่ะพี่ใหญ่ ยายเล็กเป็นยังไงบ้างคะ” เธอรับแก้วนมไปวางบนโต๊ะข้างหัวเตียง แล้วถามถึงน้องสาวคนเล็ก

“ไม่ดีเลย พี่ถามอะไรก็ไม่ตอบ เอาแต่ร้องไห้อย่างเดียว”

“กลางจะไปพูดกับยายเล็กเอง ยังไงเราก็ต้องรู้ให้ได้ว่าใครเป็นพ่อ

เด็ก” มัทนาลุกขึ้นยืน แต่พี่สาวคว้าแขนเธอไว้แล้วดึงให้นั่งลงที่เดิม

“รู้แล้วจะต้องอะไรขึ้นมา ถ้าผู้ชายคนนั้นเป็นคนดี ยายเล็กคงไม่กลับบ้านมาในสภาพนี้หรอก”

“คนทำผิดต้องรับผิดชอบ กลางจะไปเอาเรื่องมัน” เธอเอ่ยอย่างโกรธแค้น เรื่องแบบนี้ตบมือข้างเดียวไม่ดัง ทำไมผู้หญิงต้องรับกรรมคนเดียว ในขณะที่ผู้ชายลอยนวลสบายใจ

“ไม่มีประโยชน์หรอกกลาง ไม่ว่าใครจะเป็นพ่อเด็ก ลูกของยายเล็กก็เป็นหลานของเราอยู่ดี พี่ไม่อยากให้น้องสะเทือนใจมากไปกว่านี้”

“เราสองคนไม่สนใจได้ แต่ชาวบ้านจะว้าวุ่นใจคะ อีกหน้อยทุกคนก็ต้องรู้ว่ายายเล็กท้องไม่มีพ่อ ยายเล็กจะทนเสียงนินทาของคนรอบตัวได้หรอกคะ” เธอจ้องหน้าพี่สาวนิ่ง บุชามองตอบก่อนเอ่ยอย่างเคร่งขรึม

“ใครจะคิดยังไงไม่สำคัญหรอก แต่เราสองคนไม่คิดก็พอแล้ว พี่จะช่วยยายเล็กให้ผ่านเรื่องนี้ไปได้ กลางจะช่วยพี่ไหม”

มัทนาถอนใจอย่างหงุดหงิด พี่สาวเป็นเหมือนแม่ของเธออีกคน เมื่อห่อถอกขอแบบนี้ เธอจะปฏิเสธได้อย่างไร

“แล้วแต่พี่ใหญ่เถอะคะ” เธอรับปากพี่สาวทั้งที่ไม่เห็นด้วยเลย

“ขอบใจนะ ตีมนมให้หมดแล้วนอนซะ พรุ่งนี้เรายังมีอะไรต้องทำกันอีกเยอะ พี่ไปพักผ่อนก่อนนะ” บุชบาลุกขึ้นยืน เธอเงยหน้ามองพี่สาวแล้วฝืนยิ้มให้

“คะ พี่ใหญ่ ฝืนดิ้นคะ”

“พี่จะพยายามจ๊ะ” พี่สาวยิ้มตอบด้วยสีหน้าเศร้าๆ แล้วเดินออกจากห้องนอนของเธอ

มัทนาหันไปมองรูปพ่อกับแม่อีกครั้ง กระจกเป็นดวงใจของคนทั้งบ้าน ทุกคนอยากเห็นหล่อนมีชีวิตที่สดใส ถ้าพ่อแม่ที่อยู่บนสวรรค์รู้เข้า พวกเขาจะเสียใจแค่ไหน เธอไม่อยากคิดเลยจริงๆ

“หนูขอโทษคะพ่อ หนูควรทำได้ดีกว่านี้ แต่หนูก็ทำไม่ได้”

มันหนาหยุดยื่นหน้าห้องนอนของน้องสาว ตอนแรกเธอคิดจะเคาะเรียก แต่เห็นว่าห้องเงียบสนิทจึงลองหมุนลูกบิดดู ถ้าเปิดไม่ได้จะกลับไปนอน แต่มันไม่ได้ล็อก เธอจึงเปิดประตูเดินเข้าไปข้างใน กระจกนอนหลับอยู่บนเตียง โดยไม่ได้ปิดไฟนอน เพราะหล่อนกลัวความมืด ซึ่งเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว

หญิงสาวก้มลงมองน้องสาว แก้มของกระจกเงาเป็นน้ำตาเป็นคราบ เธออยากเช็ดน้ำตาให้น้องสาวแต่กลัวน้องจะตื่น จึงได้แต่ยืนมองเงียบๆ เธอไม่ได้โกรธน้องสาว แต่โกรธผู้ชายคนนั้น ทำไมกระจกต้องทุกข์ใจคนเดียว ทั้งที่เหมือนนั้นเป็นคนผิดแท้ๆ

“พี่พอล...” เด็กสาวละเมอเบาๆ มันหาก้มลงไปฟังใกล้ๆ เธอไม่รู้จำคนชื่อนี้ แต่เดาว่าเหมือนหน้าจะเป็นพ่อของลูกในท้องกระจก

“ไม่นะ อย่าเข้ามานะ” จู่ๆ น้องสาวของเธอก็ร้องเสียงดัง สองมือโอบไปมาด้วยความหวาดกลัว เธอทรุดตัวลงนั่งบนเตียง แล้วจับมือน้องสาวมากุมไว้

“ยายเล็ก เป็นอะไร ร้องทำไม”

“พี่กลาง” กระจกลืมหันขึ้นมาแล้วโผล่เข้ามาหาเธอ “พี่กลาง เลิกฝันร้าย มีผู้ชายน่ากลัวจะพาเล็กไป”

“ไม่ต้องกลัว เลิกแค่นั้นไปเท่านั้น พี่อยู่นี่แล้ว ไม่ต้องกลัวนะ” เธอลูบผมน้องสาวอย่างปลอบโยน กระจกเงาหันหน้ามองเธอ ก่อนถามด้วยท่าทางไม่แน่ใจ

“พี่กลางหายโกรธเล็กแล้วหรือคะ”

“พี่ไม่โกรธเล็กหรอก พี่แค่เป็นห่วงเล็กเท่านั้น ถ้าพี่ทำให้เล็กเสียใจ พี่ต้องขอโทษเล็กด้วย” มันหายยิ้มให้น้องสาว เธอไม่เคยโกรธผู้เป็นน้อง แต่สำหรับผู้ชายคนนั้น เธอไม่มีวันยกโทษให้เด็ดขาด

“พี่กลาง...” กระจกพึมพำเสียงแผ่ว ก่อนร้องไห้โฮเหมือนเด็กๆ

“อย่าร้องไห้ ดูลิ ตาข้า้หมดแล้ว นอนต่อดีกว่านะ คนท้องต้อง

พักผ่อนมากๆ พี่จะนั่งเป็นเพื่อนจนกว่าเล็กจะหลับ ไม่ต้องกลัวอะไรแล้วนะ” เธอชี้ตักน้ำตาให้น้องสาว แล้วประคองผู้เป็นน้องลงนอน ก่อนดึงผ้าห่มมาคลุมให้อย่างอ่อนโยน

“พี่กลาง เล็กขอโทษ” เด็กสาวเอ่ยอย่างรู้สึกผิด

“ช่างมันเถอะ เรื่องมันแล้วไปแล้ว ต่อไปพี่จะดูแลเล็กกับลูกเอง พรุ่งนี้เราไปหาพี่หมอกันนะ เล็กจะได้ฝากท้องแล้วขอยาบำรุงมากินด้วย ดูลิ ผอมจนจะปลิวลมอยู่แล้ว”

“พี่กลาง...” เด็กสาวร้องไห้อีกครั้งด้วยความซึ่งใจ

“ไม่ร้องไห้แล้ว หลับตาซะ” มัทนาลูบผมน้องสาวเบาๆ พี่สาวของเธอพูดถูก ไม่ว่าพ่อของลูกในท้องจะมาเป็นใคร เด็กคนนี้ก็จะเป็นหลานของเธออยู่ดี ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนี้จึงเป็นเรื่องน่ายินดี ไม่ใช่เรื่องน่าเสียใจ เพราะเธอกำลังจะมีหลานมาให้รักอีกคนแล้ว

๒

ยามเย็นที่ทุ่งกุหลาบถูกอาบด้วยแสงแดดสีหวาน รจนาเดินไปบนทางโรยกรวดอย่างไม่รีบร้อน เธอหยุดมองไร่กุหลาบกว้างใหญ่ของครอบครัว แปลงกุหลาบเบื้องหน้าดงามเหมือนภาพวาด มัทนาพุ่มเทศีชีวิตเพื่อไร่หอมกลางพนา ซึ่งตอนนี้ผลจากความตั้งใจนั้นผลิดอกออกผลแล้วยังมองยั้งรู้สึกภูมิใจแทนพี่สาว

เด็กสาวเดินไปทรุดตัวลงนั่งบนม้าหินอ่อนใต้ต้นปีบ แล้วสูดลมหายใจเข้าปอดอย่างมีความสุขเมื่อสายลมหอบกลิ่นกุหลาบมาโอบล้อมรอบตัว เธอกลับมายู่บ้านได้เกือบสี่เดือนแล้ว ห้องของเธอใหญ่ขึ้นมาก ทารกน้อยในครรภ์เติบโตแข็งแรง เธอเฝ้ารอวันที่จะได้เห็นหน้าลูก ไม่ว่าเขาจะเป็นหญิงหรือชาย เธอจะรักเขาให้สุดหัวใจ

“ลูกจำ แม่รักหนูนะลูก อีกไม่นานเราจะได้พบกันแล้วนะ” รจนาวางมือบนหน้าท้องพลางลูบเบาๆ เมื่อนึกถึงลูกก็อดนึกถึงพ่อของลูกไม่ได้ วันนั้นเธอไปหาเขาที่ออฟฟิศ ตั้งใจจะบอกเขาเรื่องลูก แต่เสียดาย เธอไม่มีโอกาสได้บอก...

ที่บริษัทโตมอนด์เจมส์ เด็กสาวในชุดนักศึกษาเรียบร้อยเดินออกจาก ลิฟต์ ก่อนเดินไปหยุดยืนหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ รจนามองไปรอบๆ ด้วยท่าทางหวาดหวั่น แม้จะคบหากับอาจารย์หนุ่มมาร่วมครึ่งปี แต่เธอไม่เคยมาหาเขาที่ทำงานเลย เพราะไม่อยากจะก้าวล่วงเรื่องส่วนตัวของเขา แต่สองสามวันที่ผ่านมาชายหนุ่มเงียบหายไป เธอโทรศัพท์หาเขาหลายครั้งแต่เขาไม่รับสาย เธอจึงต้องมาหาเขาที่นี่ เพราะมีเรื่องตื่นเต้นอยากบอกให้เขา รู้จนอดใจรอให้เขาโทร. กลับไม่ไหว

รจนายืนรอให้ประชาสัมพันธ์สาวเงยหน้ามองเธอ แต่เจ้าหล่อนง่วนอยู่กับงานจนไม่สนใจใคร เธอจึงต้องยอมเสียมารยาทพูดแทรกขึ้นเพื่อให้ อีกฝ่ายละมือจากงานที่ทำ

“ขอโทษค่ะ ดิฉันมาขอพบอาจารย์พรชกร ไม่ทราบว่าจะอยู่หรือเปล่า ค่ะ”

“นัดไว้หรือเปล่า” ประชาสัมพันธ์สาวถามด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“เปล่าค่ะ” เธอส่ายหน้า “พอดีมีเรื่องด่วน ช่วยเรียนอาจารย์พรชกร ว่ารจนามาขอพบได้ไหมค่ะ”

“ไปนั่งรอก่อน เดี๋ยวฉันจะเรียนแลขาฯ ของท่านให้ ถ้าท่านอนุญาต เธอถึงจะเข้าพบได้”

“ขอบคุณค่ะ”

รจนาเดินไปนั่งรอตรงมุขรับแขก เธอไม่ค่อยรู้เรื่องบริษัทของแฟนหนุ่มเท่าไร เพราะไม่เคยถามเรื่องงานของเขา ส่วนเขาก็ไม่ค่อยพูดเรื่องงาน ให้เธอฟัง เธอจึงรู้ว่าบริษัทโตมอนด์เจมส์เป็นบริษัทที่ผลิตและจำหน่าย เครื่องประดับชั้นนำของเมืองไทย โดยมีสาขาอยู่ในศูนย์การค้าขนาดใหญ่ ส่วนสำนักงานที่เธอนั่งอยู่ตอนนี้เป็นออฟฟิศของผู้บริหารและพนักงาน แผนกต่างๆ

“ทำไมนานจัง” เด็กสาวบ่นพึมพำกับตัวเอง ก่อนยิ้มด้วยความดีใจ เมื่อเห็นพรชกรเดินออกมา เธอกำลังจะลุกไปหาเขา แต่มีผู้หญิงคนหนึ่ง

วิ่งมาเกาะแขนเขาก่อน หล่อนเป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวย สวมชุดรัดรูป สีดำลึบเห็นเธอเข้าดูเช็กชื่อ

“คุณจะทำกับฉันอย่างนี้ไม่ได้นะคะพอล ฉันกำลังตั้งท้องลูกของคุณนะคะ” หล่อนประกาศเสียงดังโดยไม่สนใจสายตาใคร รวมทั้งสายตาของ รจนาซึ่งยืนมองตาค้างอยู่ตรงมุมรับแขก เด็กสาวรีบหลบไปยืนหลังเสา แล้วแอบมองทั้งสองสนทนากัน

“เหลวไหล ทุกครั้งที่เรามีอะไรกันผมป้องกันตลอด คุณจะท้องกับผมได้อย่างไร” พระชกรยิ้มหยัน หญิงสาวสบตาเขาก่อนยืนยันหนักแน่น

“แต่ฉันท้องกับคุณจริงๆ นะคะ ไม่เชื่อไปให้หมอตรวจดูก็ได้”

“ตั้งแต่ผมเป็นหนุ่ม คุณรู้ไหมว่ามีคนมาพูดแบบนี้กับผมกี่คนแล้ว ผมว่าคุณรับเช็กไว้แล้วไปจากที่นี่เถอะ เพราะผมไม่มีวันรับผู้หญิงที่ยอมนอนกับผู้ชายง่ายๆ มาเป็นแม่ของลูกหรอก” เขาหยิบเช็กจากกระเป่าเสื้อสูท ส่งให้หล่อนพลาบมองด้วยสายตาดูถูก

“คุณ!” หญิงสาวเงื้อมือตบหน้าเขา พระชกรยกมือกันไว้ได้แล้วผลักหล่อนออกห่าง ก่อนชี้ไปที่ประตูออฟฟิศ

“ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ ก่อนที่ผมจะเรียก ปรก. มาจับคุณโยนออกไป”

“คุณจะต้องเสียใจที่ทำได้กับฉันอย่างนี้” หญิงสาวชู่อามาตเสียงเข้มแล้วเดินกระต๊อบเท้าออกไป พระชกรมองตามด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย ก่อนหันไปสั่งความประชาสัมพันธ์ของตน

“ถ้าผู้หญิงคนนั้นมาที่นี่อีก เรียก ปรก. มาไล่ไปเลยนะ”

“ค่ะ คุณพระชกร เมื่อก็มี...”

“วันนี้ผมไม่รับแขก ไปกลับไปให้หมด” ชายหนุ่มตัดบทเสียงห้วนแล้วเดินกลับห้องทำงานด้วยท่าทางหัวเสีย

รจนายืนนิ่งเหมือนถูกสาป เธอไม่เคยเห็นด้านนี้ของเขามาก่อน เด็กสาวรู้สึกตัวตัวเองโง่มาก เธอเซ็ดน้ำตาออกจากแก้มแล้วรีบหลบออกไป

ทันที เพราะเท่าที่เห็นและได้ยินมันชัดเจนเกินพอแล้ว พรรษากรไม่มีวันยอมรับเธอกับลูก ขึ้นบอกลงไปก็ทำให้ตัวเองอับอายเปล่าๆ

“เล็ก ยายเล็ก”

เสียงเรียกของใครคนหนึ่งดึงรจนากลับมาจากความทรงจำของตน เธอหันไปมองและพบว่าคนที่ร้องเรียกคือเพื่อนสมัยเรียนมัธยม

“กวาง”

“เหม่อไปถึงไหนเนี่ย ฉันเรียกตั้งนานก็ไม่ตอบ” เพื่อนสาวเดินเข้ามาหา กวางเรียนห้องเดียวกับเธอตอนอยู่มัธยมปลาย แต่เด็กสาวสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ จึงเลือกเรียนในวิทยาลัยใกล้บ้านแทน

“ขอโทษจ๊ะ ฉันคิดอะไรเพลินไปหน่อย เธอมีอะไรหรือเปล่า”

“พี่กลางอยู่ไหม ฉันมาส่งดอกไม้” กวางมองไปรอบๆ แม่ของหล่อนขายดอกไม้อยู่ในตลาด จึงมาส่งดอกกุหลาบจากไร่ของเธอไปขายเป็นประจำ แต่ปกติปากลอยจะมาส่งของตัวเอง ทำไมวันนี้ถึงให้ลูกสาวมาส่งแทนก็ไม่รู้

“คงอยู่ในไร่ เต็มใจฉันให้เด็กไปตามให้นะ” รจนาลูกขึ้นยืน เพื่อนสาวจ้องมองเธอตาโต ก่อนถามอย่างประหลาดใจ

“เธอท้องหรือเล็ก ก็เดือนแล้วเนี่ย เธอแต่งงานเมื่อไหร่ ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลย แล้วหนังสือไม่เรียนแล้วหรือ”

“ฉัน...” เด็กสาวไม่รู้จะตอบอย่างไร ตั้งแต่หอบลูกในห้องกลับมาบ้านนี้เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกอับอายจนหาเสียงตัวเองไม่พบ

“ฉันอะไร เธอนี่จริงๆ เลย แต่งงานก็ไม่บอกเพื่อนฝูง ฉันต้องโทร. ไปบอกให้คนอื่นรู้แล้ว เต็มใจเพื่อนๆ ของเราจะตกข่าวเหมือนฉัน” กวางหยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทร. ออก แต่ต้องชะงักมือเมื่อได้ยินเสียงเข้มจัดของมีหนาม

“มาส่งดอกไม้หรือกวาง”

“ค่ะ พี่กลาง” หล่อนตอบเสียงอ่อย

“เอาอะไรมั่งล่ะ” มัทนาเดินเข้ามาหา โดยมีพฤษภลูกรักที่ลูกน้องของเธอเดินตามมาด้วย ชายหนุ่มอายุมากกว่าเธอสามปี เพิ่งเรียนจบด้านเกษตรจากวิทยาลัยในตัวจังหวัด เขาเป็นผู้ช่วยคนสำคัญของพี่สาวเธอ

“เหมือนเดิมค่ะ แต่ชอกุหลาบแดงเพิ่มสองร้อยดอก แม่บอกว่าช่วงนี้ขายดี” กวางตอบด้วยท่าทางสำรวม เพราะพี่สาวของเธอขึ้นชื่อเรื่องความดูถ้าพูดไม่เข้าหูมัทนา พຽຽນนี้อาจไม่มีดอกไม้ไปให้แม่ขาย

“พฤษภ ปากวางไปดูดอกไม้สิ” พี่สาวของเธอหันไปสั่งญาติผู้น้อง

“ตามมา” พฤษภเรียกเสียงเข้ม

“เดี๋ยวค่อยไปดูได้ไหมคะ กวางอยากคุยกับเล็กก่อน” กวางอิดออดไม่ยอมไป เพราะยังซັກเรื่องของเธอไม่จบ มัทนาจึงต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเธอ

“ถ้าดอกไม้หมด ป้ากลอยคงไม่พอใจนะ ช่วงนี้กุหลาบแดงออกน้อยด้วยสิ”

“งั้นไปเลยดีกว่าค่ะ” กวางยิ้มแหยๆ แล้วหันมาลาเธอ “ฉันไปก่อนนะเล็ก วันหลังจะมาคุยด้วยอีก”

“จ๊ะ” รัตนาก็หันหน้า เพื่อนสาวมองท้องเธออีกครั้งแล้วเดินตามพฤษภไป

“ออกมานั่งตากแดดทำไม เดี่ยวก็ไม่สบายหรอก เห็นบ่นว่าปวดหัวไม่ใช่หรือ” มัทนาถามด้วยความเป็นห่วง สองสามวันนี้น้องสาวบ่นว่าปวดศีรษะ แต่พอจะพาไปหาหมอก็บอกว่าหายแล้ว ตอนเป็นเด็กกลัวหมออย่างไร โตเป็นสาวก็ยังคงกลัวเหมือนเดิม

“เล็กขอโทษค่ะพี่กลาง” รัตนาก็เอ่ยอย่างรู้สึกผิด

“ขอโทษเรื่องอะไร” พี่สาวขมวดคิ้วสงสัย

“เล็กทำตัวไม่ดี เล็กทำให้พี่กลางอับอาย ทำให้ครอบครัวของเราเสียชื่อเสียง” รัตนาก็มหันหน้าด้วยความละอายใจ พຽຽນนี้เรื่องของเธอคงแพร่ไปทั่วตลาด เพราะกวางกับแม่ขึ้นชื่อเรื่องปากมาก พี่สาวของเธอจะต้องอับอายมันเป็นความผิดของเธอคนเดียว

“เหลวไหลน่า” พี่สาวเซยคางเธอขึ้นสบตาและเอ่ยอย่างหนักแน่น “พี่ไม่เคยอายุใคร บ้านเราไม่ใช่ผู้ดีมาจากไหน ไม่มีชื่อเสียงอะไรให้รักษา ใครจะพูดยังไงพี่ไม่สนใจ คนที่พี่แค้นคือเล็กกับลูกเท่านั้น”

“แต่เล็ก...”

“ไม่มีแต่จะ เราไม่ได้ขอพวกเขากิน จะดีหรือช่วยอยู่ที่ตัวเรา อย่าเก็บคำพูดของคนอื่นมาใส่ใจเลย มันไม่มีประโยชน์หรอก”

“ขอบคุณค่ะพี่กลาง” รจนาโผเข้ากอดพี่สาว แล้วเอ่ยด้วยความดีใจเมื่อเห็นรถไฟร์วีลของร่มธรรมแล่นตรงมาที่บ้านพัก

“พี่หอมมาค่ะ”

มัณฑนาหมุนตัวไปมอง ร่มธรรมเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของเธอ บ้านของเขายู่ห่างจากบ้านของเธอไม่ถึงสิบกิโลเมตร ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน หอมหนุ่มเป็นเพื่อนเล่น เป็นพี่ชายที่แสนดี และเป็นตัวเตอรค์นสำคัญของเธอ พ่อแม่ของเขาเปิดร้านขายอุปกรณ์การเกษตร แต่ร่มธรรมเลือกเรียนหมอ เพราะชอบช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ส่วนเธอเลือกเรียนเกษตร เพราะต้องกลับมาสืบทอดกิจการไร่หอมกลางพนา

“เล็ก กลาง” ร่มธรรมเดินยิ้มเข้ามาหา เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สวมแว่นตากรอบทอง ผิวขาวสะอาดเพราะมีเชื้อสายจีน จมูกโด่ง คิ้วเข้ม หมอและพยาบาลสาว ๆ วนเวียนมาขายขนมจีบเขาอยู่เสมอ แต่หอมหนุ่มยังครองตัวเป็นโสด โดยบอกสั้นๆ ว่าไม่ชอบคนทำงานอาชีพเดียวกัน

“มาเยี่ยมคนไข้เธอค่ะพี่หอม” มัณฑนายิ้มให้เขา

“ใช้จ๊ะ พี่เอายามาให้เล็ก แล้วก็มาขอข้าวเย็นกินด้วย” หอมหนุ่มส่งถุงยาให้รจนา แต่เธอรับมาถือไว้เอง แล้วแก้มิ่งพูดแซวเขา

“ไม่ยอมให้เสียเที่ยวเลยนะค่ะ”

“แหงละ เงินเดือนหมอนิดเดียว อะไรได้ก็ต้องเอาไว้ก่อน จริงไหมเล็ก” เขาหันไปถามแนวร่วมคนสำคัญ รจนาหัวเราะเสียงเบา ก่อนพยักหน้าเห็นด้วย

“ค่ะ พี่หมอ”

“วันนี้เป็นยังไงบ้าง ลูกตื่นปกติไหม” ร่มธรรมถามด้วยท่าทางจริงจังขึ้น เด็กสาววางมือบนหน้าห้อง ก่อนเงยหน้าตอบคำถามเขา

“ปกติค่ะ”

“เลิกดูอ้วนขึ้นนะ ไม่แพ้อ้วนแล้วใช้ไหม” หมอหนุ่มมองอย่างสังเกตเห็นรอยยิ้มแหยๆ ตอบไม่เต็มเสียง

“ค่อยยังชั่วแล้วค่ะพี่หมอ”

“ค่อยยังชั่วที่ไหนคะ” มัทนาพูดแทรกขึ้น “เมื่อเช้ายังอาเจียนอยู่เลย ทำอะไรให้ทานก็เหม็นไปหมด ทานได้แต่หอมซอยใส่น้ำปลาพริก ทั้งที่ทานข้าวไม่ค่อยได้ แต่ทำไมถึงดูอ้วนขึ้นก็ไม่รู้ แบบนี้ผิดปกติหรือเปล่าคะพี่หมอ”

“คงไม่เป็นอะไรหรอกจ้ะ แต่เพื่อให้แน่ใจ พรงี้กลางพาเล็กไปโรงพยาบาลนะ พี่จะได้ตรวจดูให้ละเอียด ถ้ามีอะไรจะได้ป้องกัน”

“ได้ค่ะ พี่หมอค่อยกับยายเล็กไปก่อนนะคะ กลางจะเข้าไปดูพี่ใหญ่หน่อย ไม่รู้ว่าทำกับข้าวเสร็จหรือยัง” เธอมองเข้าไปในบ้าน ก่อนหันมามองน้องสาวเมื่อรจนาสอนตัวไปแทน

“เล็กเข้าไปดูเองดีกว่าค่ะ พี่กลางอยู่คุยกับพี่หมอเถอะค่ะ”

“พี่ว่าเข้าไปพร้อมกันหมดเลยไม่ดีกว่าหรือ” มัทนามองน้องสาวด้วยความลำบากใจ เธอรู้ว่าผู้เป็นน้องอยาก让她ใกล้ชิดกับร่มธรรม เพราะอยากได้เข้ามาเป็นที่เขย ทั้งที่เธอบอกหลายครั้งแล้วว่าไม่เคยคิดกับหมอหนุ่มมากไปกว่าพี่ชาย

“ไม่ได้ค่ะ เลิกเข้าไปคนเดียวดีกว่า พี่หมออุตส่าห์มาเยี่ยม พี่กลางอยู่คุยเป็นเพื่อนพี่หมอเถอะค่ะ เดี่ยวกับข้าวพร้อมแล้วเล็กจะให้ห้อยมาเรียกค่ะ”

“จ้ะ แล้วแต่เล็กเถอะ” เธอยอมตามใจน้องสาวทั้งที่ไม่เห็นด้วยเท่าไร

“คุยกันให้สนุกนะค่ะพี่หมอ” รจนานั่งไปหลิวตาให้ร่มธรรม แล้วเดินเข้าบ้านอย่างอารมณ์ดี มัทนามองตามอย่างอ่อนใจ ก่อนหันมามองหมอหนุ่ม

เมื่อเขาพูดขึ้น

“ยายเล็กดูว่าเริงดีนะ”

“เฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าเราละ เวลาอยู่คนเดียวแกจะเศร้าซึ้ง กลางกับพีใหญ่ต้องผลัดกันอยู่เป็นเพื่อนแกตลอดเวลา” หญิงสาวเอ่ยเสียงเศร้าร่วมธรรมดิ่งมือเธอไปกุมไว้แล้วพูดให้กำลังใจ

“บาดแผลทุกอย่างต้องใช้เวลารักษา กลางเป็นคนเข้มแข็ง พีเชื่อว่ากลางต้องพยายายเล็กผ่านเรื่องราวครั้งนี้ไปได้”

“บางครั้งกลางก็เหนื่อยละ การดูแลครอบครัวไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยนะคะพีหอม”

“พีเข้าใจ พี่อยากช่วยแบ่งเบาภาระของกลาง ถ้ากลางจะให้โอกาสพีบ้าง” เขาสบตาเธอ มีหนามองตอบ ร่วมธรรมเป็นคนดี แต่ความรักมันบังคับกันไม่ได้

“กลางขอบคุณพีหอมมาก แต่กลาง...” เธอยังพูดไม่ทันจบ เสียงกรีดร้องอย่างตกลใจของบุษบาที่ตั้งขึ้นเสียก่อน

“ยายเล็ก!”

“เสียงพีใหญ่ ต้องเกิดเรื่องขึ้นแน่ๆ ค่ะ”

มัทนารีบวิ่งเข้าไปในบ้าน ภาพที่เห็นทำให้เธอซาไปทั้งตัว บุษบานั่งประคองรจนายู่บนพื้นหน้าบันได ท่อนขาของเด็กสาวเปื้อนเลือดแดงฉาน

“เกิดอะไรขึ้นคะพีใหญ่ ยายเล็กเป็นอะไรคะ” เธอรีบวิ่งเข้าไปหาพีสาว

“ยายเล็กตกบันได พีวิ่งมารับแล้ว แต่พีมาไม่ทัน” บุษบาตอบด้วยน้ำตานองหน้า มัทนาจับตัวน้องสาวมาไว้ในอ้อมแขนและเขย่าตัวเด็กสาวเบาๆ

“เล็กพูดกับพีสิ อย่าเป็นอะไรนะ”

“พีกลาง ช่วยลูกของเล็กด้วย” รจนาเอ่ยด้วยสีหน้าเจ็บปวด ก่อนหมดสติไปในอ้อมแขนเธอ

“ยายเล็ก!” มัทนาร้องเรียกน้องสาว ก่อนหันไปมองร่วมธรรมเมื่อ

หมอมหุ้มพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“รีบพยายเล็กไปโรงพยาบาลเถอะ อาการแกไม่ค่อยดีเลย”

“พี่หมอมุ้มยายเล็กนะคะ กลางจะไปเอารถ” เธอส่งตัวน้องสาวให้เขา

“ไม่ต้องหรอก ไปรถพี่สะดวกกว่า แล้วค่อยให้พี่ภักษ์ขับรถตามไป
ทีหลัง” รมธรรมอุ้มเด็กสาวขึ้นจากพื้น แล้วก้าวยาวๆ ไปที่รถยนต์ของตน
โดยมีมัทนากับบุษบาวิ่งตามไป

มัทนาเดินกลับไปกลับมาอย่างร้อนใจ เวลาผ่านไปร่วมสองชั่วโมงแล้ว
แต่รถนางยังไม่ออกจากห้องฉุกเฉินเลย เธอไม่รู้ว่าอาการของน้องสาวหนัก
แค่ไหน แต่ภาพเลือดแดงฉานยังติดตาเธอไม่หาย น้องสาวเธอเป็นคน
เรียบร้อย ยิ้มท้อยิ้มระวังตัว ทำไม่ถึงตกบันไดได้

“ยายกลาง” บุษบาร้องเรียกเสียงเครือ มัทนาเดินไปทูลดตัวลงนั่งข้าง
พี่สาว แล้วจับมือผู้เป็นที่มากุมไว้

“มีอะไรคะพี่ใหญ่”

“ยายเล็กกับลูกจะเป็นอะไรมากหรือเปล่า ทำไม่ตาหมอไม่ออกมา
เลยที”

“ไม่เป็นอะไรมากหรือคะ เดี่ยวพี่หมอก็คงออกมาแล้ว พี่ใหญ่ทำใจ
ให้สบายนะคะ” เธอยิ้มให้กำลังใจพี่สาว บุษบาส่ายหน้า แล้วเริ่มร้องไห้
อีกครั้ง

“แต่มันนานแล้วนะ พี่กลัวเหลือเกินกลาง ถ้ายายเล็กเป็นอะไรไป
พี่จะบอกพ่อกับแม่อย่างไร”

“อย่าเพิ่งคิดมากเลยคะ พี่หม่ออกมาแล้ว เราไปหาพี่หมอกันเถอะ
คะ” มัทนาขึ้นไปห้องฉุกเฉินเมื่อเห็นรมธรรมเดินออกมา บุษบาหันไปมอง
แล้วรีบเดินเข้าไปหาเขา ก่อนถามอย่างร้อนใจ

“ยายเล็กเป็นอย่างไรบ้างตาหมอ”

“ครรภ์เป็นพิษครับ เราต้องยุติการตั้งครรภ์ ไม่งั้นจะเป็นอันตรายถึง

ชีวิต” เขาตอบเสียงเครียด บุชบายกมือปิดหน้าแล้วร้องไห้โหยทันที

“โอ้...ยายเล็ก ทำไมถึงโศกเศร้าแบบนี้”

“อย่าร้องไห้คะพี่ใหญ่ ไปนั่งก่อนนะคะ เตี้ยวกกลางคุยกับพี่หอมเอง”
 มัทนาประคองพี่สาวไปนั่ง ก่อนหันมาถามหอมอ่อนๆ “ยายเล็กตกบันไดไม่ใช่
 เหรอคะ ทำไมพี่หอมถึงบอกว่าครรภ์แก่เป็นพิษ แล้วเป็นได้ยังไงคะ เพราะ
 ที่ผ่านมาแกก็ดูปกติดี เพิ่งมีสองสามวันนี้เองที่แกบอกว่าปวดหัว แต่พอได้
 นอนพักก็หาย”

“เรายังไม่รู้สาเหตุที่แท้จริงของโรคนี้ ในกรณีของยายเล็กมันเกิดขึ้น
 เร็วมาก ที่แกปวดหัวเพราะความดันโลหิตสูงขึ้นสูง แล้วยังมาพลัดตกบันได
 อีก พี่จำเป็นต้องเอาเด็กออกเดี๋ยวนี้ กลางต้องเลือกว่าจะเก็บใครไว้”
 รมธรรมสบตาเธอ หญิงสาวมองตอบก่อนปฏิเสธเสียงเข้ม

“กลางไม่เลือก ทั้งสองคนจะต้องปลอดภัย เข้าใจไหมคะพี่หอม”

“ได้ พี่จะทำให้ดีที่สุด” หอมอ่อนุ้รับคำด้วยสีหน้าลำบากใจ แล้วเดิน
 กลับเข้าห้องฉุกเฉิน

มัทนามองตามอย่างทุกซอกใจ เสียงร่ำไห้ของบุชบายังดังอยู่ข้างหลัง
 เธอก็อยากร้องไห้เหมือนกัน แต่ทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะถ้าเธอร้องไห้ก็คนอื่น
 ใครจะดูแลพี่สาวกับน้องสาวของเธอ

เด็กสาวที่มัทนาเห็นผ่านกระจกห้องไอซียูไม่เหมือนน้องสาวของเธอ
 เลย รจนาสดใสเหมือนกุหลาบแรกแย้ม แต่เด็กสาวคนนี้ก็เหมือนดอกไม้ที่
 ถูกน้ำร้อนรดจนเหี่ยวเฉา หลังการผ่าตัดทำคลอดอย่างเร่งด่วน หลานชาย
 ของเธอปลอดภัย แต่น้ำหนักน้อยเพราะคลอดก่อนกำหนด ส่วนรจนาไม่
 โชคดีเท่าลูกชาย เด็กสาวกลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา เพราะภาวะครรภ์เป็นพิษ
 ฉียบปล้น ทำให้ความดันโลหิตสูงจนเลือดออกในสมอง

มัทนาชบกรามด้วยความแค้นใจ รจนาไม่เคยพูดถึงพ่อของเด็ก เธอ
 ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่กรุงเทพฯ แต่เธอจะหาคำตอบให้ได้ ผู้ชายสารเลว

คนนั้นต้องรับผิดชอบ เพราะเขาเป็นสาเหตุของเรื่องเลวร้ายทั้งหมดนี้

“พี่จะพาผู้ช่วยคนนั้นมาขอโทษเธอ รอพี่ก่อนนะเล็ก” เธอสัญญากับน้องสาว แล้วเดินไปหาพี่สาวที่ห้องเด็กอ่อน บุษบายื่นเกาะผนังกระจกมองหลานชาย พี่สาวของเธอไม่ร้องไห้แล้ว แต่สีหน้ายังเต็มไปด้วยความทุกข์

“พี่ใหญ่” เธอเรียกพี่สาว

“ยายกลาง” บุษบาหันมามอง

“หลานเป็นยังไงบ้างคะพี่ใหญ่” เธอถามพลางมองหลานชาย เด็กน้อยหน้าตาน่าเกลียดน่าชัง ผิวขาว จมูกโต่ง ผมหงอกดำขลับ พ่อของแกคงหน้าตาดีไม่น้อยเลย

“ตอนนี้อยู่ในตู้อบ สุขภาพค่อนข้างแข็งแรง แต่ตัวเล็กไปหน่อย ยายเล็กเป็นยังไงบ้าง”

“ยังไม่ฟื้นค่ะ” มัทนาตอบเสียงเศร้า สมองของรจนาบอบช้ำมาก สิ่งที่ได้ตอนนั้นคือรอให้เด็กสาวฟื้นขึ้นมาเอง

“โอ้ ยายเล็ก ทำไม่ถึงเคราะห์ร้ายแบบนี้ละ” บุษบาพึมพำเสียงเครือแล้วทำท่าจะร้องไห้อีกหลังจากที่ร้องมาแล้วทั้งวัน

“กลางจะเข้ากรุงเทพฯ ลักสามสี่วัน ฝากพี่ใหญ่ดูแลยายเล็กกับลูกด้วยนะคะ” เธอรีบบอกเรื่องของตัวเอง เพราะถ้ารอจนพี่สาวร้องไห้อีกรอบวันนี้เธอคงไม่ได้เข้ากรุงเทพฯ แน่

“กลางจะไปทำอะไร ตอนนี้น้ำบ้านเรากำลังยุ่งๆ ให้พฤกษ์ไปแทนไม่ได้หรอก”

“ไม่ได้ค่ะ กลางต้องไปติดต่อลูกค้าคนสำคัญ พี่ใหญ่ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ เสร็จธุระแล้วกลางจะรีบกลับมา”

“เอาพฤกษ์ไปด้วยสิ มีอะไรจะได้ช่วยกัน” บุษบาแนะนำด้วยความเป็นห่วง แต่มัทนาก็เป็นห่วงพี่สาวเช่นกัน จึงปฏิเสธคำแนะนำของผู้เป็นพี่ไป

“ไม่ต้องหรอกค่ะ กลางไปคนเดียวได้ ให้พฤกษ์อยู่เป็นเพื่อนพี่ใหญ่

ดีกว่าค่ะ”

“ตามใจกลางก็แล้วกัน ชั้บรตดีๆ นะ ไม่ต้องเป็นห่วงยายเล็ก พี่จะดูแลน้องเอง”

“ขอบคุณค่ะพี่ใหญ่ เสร็จงานแล้วกลางจะรีบกลับมา” มัทนาถ่มลง กอดพี่สาว แล้วเดินออกจากโรงพยาบาล

๓

มัทนาหยุดยั้งหน้าห้องพักของน้องสาว แล้วหยิบกุญแจออกมาไขประตู ความจริงคอนโดมิเนียมห้องนี้เคยเป็นห้องของเธอมาก่อน แต่พอเธอเรียนจบย้ายกลับไปอยู่บ้าน เธอจึงให้รจนาเข้ามาพักแทน เพราะที่นี้อยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยของน้องสาว

แสงไฟในห้องนอนสว่างขึ้น มัทนาดับประตูปิด แล้วเดินไปหยุดยั้งกลางห้อง รจนาชอบตุ๊กตามาก ห้องพักของเด็กสาวจึงมีตุ๊กตาแบบต่างๆ วางอยู่เต็มไปหมด โดยเฉพาะตุ๊กตามีสีขาที่วางอยู่ข้างหมอน เธอจำได้ว่ามันเป็นตัวโปรดของน้องสาว

มัทนาทรุดตัวลงนั่งบนเตียง รจนาเป็นเด็กดีมาตลอด อีกสองปีเด็กสาวจะเรียนจบแล้วกลับบ้านไปช่วยเธอดูแลไร่หอมกลางพนา ทุกอย่างวางแผนไว้อย่างสวยงาม แต่ผู้ชายเลวๆ คนนั้นกลับทำมันพังจนไม่เหลือชิ้นดี เธอจะตามหาหมอนั้นให้พบแล้วให้เขาชดใช้อย่างสาสม

เสียงเคาะประตูดังขึ้น มัทนาเดินไปเปิด ก่อนเลิกก็อย่างประหลาดใจ เมื่อพบเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับน้องสาวยืนรออยู่หน้าประตูด้วย

ทำทางไม่มั่นใจ

“มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

“หนูมาหาเล็กค่ะ เล็กอยู่หรือเปล่าคะ” เด็กสาวมองข้ามไหล่เธอเข้าไปในห้อง หล่นคางเห็นไฟในห้องเปิด จึงคิดว่ารจนากลับมาแล้ว

“เข้ามาข้างในก่อนสิ ฝุ่นเยอะไปหน่อยนะ พี่ยังไม่ได้ทำความสะอาดเลย” มัทนาเดินนำไปที่ชุดรับแขกมุมห้อง เธอเชิญเด็กสาวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ก่อนทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัว

“หนูเป็นเพื่อนกับเล็กเธอ”

“ค่ะ” หล่นพยักหน้า “พี่คงเป็นพี่กลางใช่ไหมคะ”

“ใช่จ๊ะ ขอโทษด้วยนะ พี่เพิ่งมาถึง เลยไม่มีน้ำมารับรอง” มัทนายืมให้เด็กสาว หล่นคางสนิทกับรจนาไม่น้อยจึงรู้จักเธอด้วย

“ไม่เป็นไรค่ะ เล็กไม่ได้มาด้วยเธอคะ” เด็กสาวมองไปรอบห้อง สงสัยจะมีธุระสำคัญกับรจนา ถึงถามหาน้องสาวของเธอบ่อยครั้ง

“เล็กไม่สบายจ๊ะ ตอนนี้รักษาตัวอยู่ที่บ้าน” มัทนาตอบตามตรง แต่เว้นรายละเอียดปลีกย่อยไว้ เพราะเรื่องของรจนาไม่สมควรให้คนนอกรู้มากนัก

“เล็กป่วยเป็นอะไรคะ อาการหนักหรือเปล่า” เด็กสาวถามอย่างตกใจ มัทนายกมือโบกไปมา แล้วตอบให้หล่นคลายกังวล

“ไม่หนักหรอกจ๊ะ แค่โรคประจำตัวเท่านั้น แต่ต้องพักรักษาตัวนานหน่อย หนูมาหาเล็กมีธุระอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

“เล็กไม่ได้ไปเรียนหลายเดือน ทางมหาวิทยาลัยกำลังจะคัดชื่อเล็กออก หนูอยากให้เล็กไปดรอปเรียนไว้ก่อนค่ะ”

“ขอบใจนะ เตี่ยพู่นี่พี่จะไปจัดการเอง” เธอรับปากแล้วชวนคุยต่อ “หนูรู้จักกับเล็กมานานหรือยัง”

“ตั้งแต่ปีหนึ่งค่ะ เราเรียนเอกเดียวกัน”

“ปกติเล็กเป็นยังไงบ้าง มีปัญหาเรื่องการเรียนหรือว่าเรื่องเพื่อนบ้าง

ใหม่” เธอถามอ้อมๆ ก่อน เด็กสาวขมวดคิ้วครุ่นคิดก่อนจะส่ายหน้า

“ไม่นี่คะ เล็กเรียนเก่ง นิสัยเรียบร้อย เพื่อนๆ ชอบเล็กทุกคนค่ะ”

“เล็กมีแฟนหรือเปล่า” เธอถามคำถามสำคัญ เด็กสาวชะงักไปทันที ก่อนปฏิเสธอย่างมีพิธี

“หนูไม่ทราบค่ะ หนูเลียนหม้อหุงข้าวทิ้งไว้ ขอตัวกลับห้องก่อนนะค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนสิจ๊ะ” เธอคว้ามือเด็กสาวไว้ “พี่เป็นพี่สาวของเล็ก หนูรู้อะไรก็เล่าให้พี่ฟังเถอะ ไม่ต้องกลัวเล็กโกรธหรอก”

“หนูไม่ค่อยรู้เท่าไหร่อะค่ะ เพราะเล็กไม่ค่อยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ใครฟัง ยิ่งพักหลังๆ เราไม่ค่อยได้ไปไหนด้วยกัน เพราะ...”

“เพราะอะไรจ๊ะ” เธอคาดคั้น เด็กสาวก็ม่น้ำหลบตาและตอบเสียงเบา

“เพราะเล็กมีเพื่อนชายมารับส่งค่ะ”

“หนูรู้ไหมว่าเขาเป็นใคร”

“ไม่รู้ค่ะ แต่หนูเห็นเขาส่งดอกไม้กับของขวัญมาให้เล็กบ่อยๆ พี่ลองหาการ์ดมาอ่านดู อาจจะเจอชื่อเขาก็ได้ หนูขอตัวกลับก่อนนะค่ะ” เด็กสาวตัดบทแล้วเดินออกจากห้องโดยไม่เหลียวมามองเธออีกเลย

มันหนักจากแก้อั้วไปปิดประตู เด็กสาวต้องรู้แน่ๆ ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร แต่กลัวอะไรสักอย่างจึงไม่ยอมบอกเธอ หญิงสาวมองไปรอบๆ แล้วลงมือค้นห้องของน้องสาว โดยเริ่มจากโต๊ะเครื่องแป้ง ในลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งเธอพบเครื่องประดับหลายชิ้น แต่ละชิ้นราคาไม่น่าจะซื้อเองได้ เพราะราคาไม่ใช่ถูกๆ เลย

“ท่าทางจะรวาย” หญิงสาวเบะปากอย่างรังเกียจ แล้วเดินไปเปิดลิ้นชักหัวเตียง เธอพบอัลบั้มรูปกับสมุดบันทึกเล่มหนึ่ง เธอหยิบอัลบั้มออกมาเปิดดู รูปถ่ายส่วนใหญ่เป็นรูปของรณากับเพื่อนผู้หญิง ยกเว้นรูปถ่ายใบสุดท้ายที่เป็นรูปของผู้ชายคนหนึ่ง เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา

ผิวขาวสะอาดเกลี้ยงเกลา เธอตั้งรูปถ่ายออกมาพลิกดูด้านหลัง แล้วอ่านข้อความที่เขียนไว้เบาๆ

“อาจารย์พรชกร เพชรธำรง ที่มหาวิทยาลัย”

มันหาจากรูปถ่ายลงบนหัวเตียง แล้วหยิบสมุดบันทึกของน้องสาวมาเปิดอ่าน ช่วงแรกๆ ของบันทึกจรรจนเล่าเรื่องเพื่อน เรื่องการเรียน และเรื่องกิจกรรมในมหาวิทยาลัย เธอเปิดอ่านไปเรื่อยๆ ก่อนสะดุดตากับชื่อของผู้ชายในรูปถ่ายเมื่อครู่

“อาจารย์พรชกร” เธอรีบอ่านต่ออย่างสนใจ จรรจนพบผู้ชายคนหนึ่งที่มหาวิทยาลัย เขามาบรรยายพิเศษให้นักศึกษาฟัง ก่อนพบกันอีกครั้งอย่างไม่ตั้งใจ เพราะเขาเกือบขับรถเฉี่ยวน้องสาวของเธอ หลังจากนั้นทั้งสองก็ติดต่อกันเรื่อยมา ช่วงแรกเต็มไปด้วยความสุข เด็กสาวล่องลอยอยู่ในห้วงรัก แต่หน้าสุดท้ายกลับประอ๊ะป๋อนด้วยคราบน้ำตา จรรจนตั้งท้องกับเขา เด็กสาวไปหาเขาที่ทำงาน แต่ต้องกลับมาด้วยความเสียใจ

มันหาโยนสมุดบันทึกทิ้งลงบนเตียงอย่างรังเกียจ ไม่ต้องอ่านต่อเธอก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผู้ชายสารเลวคนนั้นไม่ยอมรับผิดชอบจรรจน เด็กสาวจึงต้องหอบลูกในท้องกลับไปอยู่บ้าน เธอหยิบรูปถ่ายขึ้นมาดูอีกครั้ง ก่อนพิมพ์เสียงลวดไร้พินด้วยความแค้น

“นายพรชกร เพชรธำรง”

โรงอาหารในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่ง มันหาเดินถือจานอาหารมองหาที่นั่ง เธอมาทำเรื่องขอพักการเรียนให้น้องสาว หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วเธอจึงแวะมาหาข้าวกลางวันกิน หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ว่างใกล้กับนักศึกษาสาวกลุ่มหนึ่ง เมื่อดูจากหนังสือเรียนที่วางอยู่บนโต๊ะ พวกหล่อนน่าจะเป็นเพื่อนร่วมคณะกับน้องสาวของเธอ

“เธอรู้ข่าวจรรจนหรือยัง” เด็กสาวคนหนึ่งพูดขึ้น

มันหาชะงักมือที่กำลังตักอาหารใส่ปาก เธอเหลือบตาไปมองเด็กสาว

คนนั้น หล่อนเป็นเด็กสาวหน้าตาสะสวย ผมยาวตัดเป็นลอนเหมือนตุ๊กตา แต่แต่งหน้าจัดเกินวัยไปหน่อย เธอตัดอาหารกินพลางเงี่ยหูฟังเด็กสาว กลุ่มนั้นไปด้วย เพราะสงสัยว่าพวกหล่อนกำลังพูดถึงน้องสาวของตน

“ข่าวอะไร รจนากลับมาเรียนแล้วหรือ” เด็กสาวผมสั้นถาม

“เรียนอะไรกัน สายของฉันบอกว่าพี่สาวของรจนาเพิ่งมาขอครอบครัวเรียนเมื่อไม่ถึงชั่วโมงนี่เอง” เด็กสาวหน้าสวยตอบเสียงแหลม เด็กสาวในกลุ่มมองหน้ากัน ก่อนเด็กสาวสวมแว่นตาจะพูดประชดผู้เป็นเพื่อน

“ไม่ถึงชั่วโมง เธอมีสายเป็นแมลงวันหรือไง ถึงได้รู้เร็วนัก”

“ช่างฉันเถอะน่า มาพูดเรื่องรจนาดีกว่า พวกเธอคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับหล่อน” เด็กสาวหน้าสวยตั้งคำถามกับเพื่อนๆ เด็กสาวผมสั้นขมวดคิ้วครุ่นคิด ก่อนส่ายหน้าอย่างจรรยาบรรณ

“ใครจะไปรู้ล่ะ จู่ๆ หายตัวไปแบบนี้ ถ้าไม่ป่วยหนักก็คงห้องแก่ใกล้คลอดมั้ง”

“ฉันว่าข้อหลัง” เด็กสาวสวมแว่นตาเอ่ยขึ้น

“ห้องแก่หรือ” เด็กสาวผมสั้นเอ่ยอย่างตลก

“ใช่” เด็กสาวหน้าสวยพยักหน้าเห็นด้วย

“ทำไมเธอมั่นใจนัก” เด็กสาวผมสั้นถาม

“พวกเธอจำไม่ได้หรือว่าก่อนหายตัวไป รจนาคงอยู่กับใคร” เด็กสาวหน้าสวยตั้งคำถามกับเพื่อนๆ อีกครั้ง

“อาจารย์พรชกร” สองสาวตอบพร้อมกัน

“ใช่ ใครๆ ก็รู้ว่าเขาชอบฟินแล้วทิ้ง อ่อนต่อโลกอย่างรจนาจะเหลือหรือ” เด็กสาวหน้าสวยเอ่ยยิ้มๆ เด็กสาวผมสั้นถอนใจเบาๆ แล้วเอ่ยด้วยความเห็นใจ

“น่าสงสารเนอะ”

“น่าสมเพชมากกว่า ถ้ารู้จักเจียมตัวเสียบ้างคงไม่ต้องเป็นแบบนี้หรอก” เด็กสาวหน้าสวยยิ้มเยาะ

“นั่นสิ” เด็กสาวสวมแว่นเห็นด้วย “วันก่อนฉันเห็นเขาไปป้ออยู่แถว
คณะอักษรฯ ไม่รู้ว่าไปถูกตาต้องใจใครอีก แคชานิวท้าวพอจริงๆ เลย”

มันหนักอกเดินออกไป ความหิวหดหายไปหมดแล้ว เหลือแต่ความแค้น
ที่สุมแน่นอยู่ในอก

ลานจอดรถหน้าคณะอักษรศาสตร์ มันหาจอดรถไฟร์วีลไต้หวันไม่ได้
เด็กสาวกลุ่มนั้นบอกว่านายพรชกรชอบมาป้ออยู่แถวนี้ ถ้าเรื่องที่พวก
หล่อนพูดเป็นความจริง เธอคงได้เห็นหน้าหมอนั้นในวันนี้ หญิงสาวดับ
เครื่องยนต์ แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือมาค้นข้อมูลของเขา พรชกร เพชร-
ธำรง เป็นทายาทของนายพิมุขและคุณหญิงไขไซ เพชรธำรง พ่อของเขาเป็น
เจ้าของบริษัทโตมอนต์เจมส์ ซึ่งผลิตและจำหน่ายเครื่องประดับชั้นนำของ
เมืองไทย โดยมีสาขาอยู่ในศูนย์การค้าขนาดใหญ่ และขยายตลาดไปยัง
ยุโรปและอเมริกาอีกหลายสาขา

“เงินไม่ช่วยทำให้นิสัยดีขึ้นเลย” หญิงสาวเบะปากอย่างรังเกียจแล้ว
อ่านข้อมูลของเขาต่อ พรชกรจบปริญญาโทสาขาเศรษฐศาสตร์จากอเมริกา
พอเรียนจบก็กลับมาช่วยพ่อบริหารกิจการของครอบครัว เขามาบรรยาย
พิเศษที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นประจำ เขามีข่าวกับผู้หญิงหลายคน แต่
ยังไม่ตกลงปลงใจกับใครสักคน

“มักมาก” มันหาเปิดหน้าจอโทรศัพท์มือถืออย่างหงุดหงิด ยิ่งอ่านยิ่ง
อยากฆ่าคน เธออยากรู้จริงๆ ว่าจรรยาเห็นอะไรดีในตัวหมอนี้ ถึงได้ลดตัว
ลงไปคบหาด้วย หญิงสาวก็มองนาฬิกาข้อมือ เธอนั่งรอเขามาร่วมชั่วโมง
แล้ว แต่ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของเขา สงสัยต้องกลับไปตั้งหลักที่ห้องพักก่อน
แล้วพรุ่งนี้ค่อยไปดูตลาดเลาที่บริษัทโตมอนต์เจมส์

มันหาติดเครื่องยนต์กำลังจะเคลื่อนรถออกจากลานจอด แต่เหลือบ
ไปเห็นรถสปอร์ตสีเขียวยาวสดแล่นตรงมาเสียก่อน รถสปอร์ตคันนั้นแล่นมา
จอดข้างรถของเธอ ก่อนชายหนุ่มที่เธอนั่งรอมาร่วมชั่วโมงจะเปิดประตูก้าว

ลงมา ตัวจริงของพระราชกรตุติกว่าในรูปถ่ายหลายเท่า เขามีรูปร่างสูงโปร่ง แข็งแรง ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย เมื่อรวมกับเสื้อผ้าราคาแพงที่สวม รดสเปอร์ตหุหราชที่ขับ หมอนี่จึงเป็นกับดักเด็กสาวหน้าโง่ชั้นดี

“นี่นา” เขาโบกมือให้เด็กสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง หล่อนยิ้มกว้างด้วยความดีใจแล้วเดินแกมวิ่งมาหาเขา ก่อนถามเสียงหวาน

“รอนานไหมคะคุณพอล”

“ไม่นานครับ” เขาเปิดประตูรถหยิบช่อดอกไม้ส่งให้หล่อน “ดอกไม้สำหรับคนพิเศษของผม”

“ขอบคุณค่ะคุณพอล” เด็กสาวรับมากอดด้วยท่าทางดีใจ ก่อนขย่งเท้าหอมแก้มเขา

มันหนาเบิกตาอย่างตกใจ พวกเขากล้าทำขนาดนี้ทั้งที่อยู่ ในมหาวิทยาลัย เธอไม่อยากคิดเลยว่าเมื่ออยู่กับตามลำพัง พวกเขาจะทำอะไรกันบ้าง

“ไปกันดีกว่าครับ ผมจองโต๊ะไว้แล้ว เตี้ยรถจะติด” เขาเปิดประตูรถให้เด็กสาว หล่อนก้าวเข้าไปนั่งแล้วเผยหน้ายิ้มหวานให้เขา

“ขอบคุณค่ะคุณพอล”

“ด้วยความยินดีครับ” เขายิ้มตอบแล้วเดินไปประจำที่คนขับ ก่อนขับรถออกจากมหาวิทยาลัย โดยมีรถยนต์ของมันหนาแล่นตามไป

มันหนาเงยหน้ามองคอนโดมิเนียมหุหตรงหน้า หลังจากพระราชกรพาเด็กสาวไปกินอาหารเย็นแล้ว เขาก็พาหล่อนมาที่คอนโดมิเนียมแห่งนี้ ชายหนุ่มเปิดประตูรถก้าวลงมา แล้วเดินอ้อมไปเปิดประตูรถให้เด็กสาว ก่อนทั้งคู่จะเดินควงแขนกันเข้าไปในคอนโดมิเนียม

“จิ้งจอกสังคม” เธอมองตามด้วยความเกลียดชัง ก่อนหันมามองด้านข้างเมื่อพนักงานรักษาความปลอดภัยของคอนโดมิเนียมเคาะกระจกรถเธอ

“มีอะไรหรือคะ” หญิงสาวลดกระจกกลางถาม

“จอตรถตรงนี้ไม่ได้ นะครับ” เขาตอบอย่างสุภาพ

“ขอโทษค่ะ พอดีมาพบเพื่อน แต่จำเบอร์ห้องไม่ได้ เลยจะโทร. ให้
ลงมารับ” เธอยกโทรศัพท์มือถือให้เขาดู ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ แล้วชี้ไป
ที่ลานจอดรถด้านใน

“ถ้าขึ้นรถกวไปจอดตรงโน้นนะครับ จะได้ไม่เกะกะผู้เข้าพักคนอื่น”

“ขอบคุณค่ะ” มัทนายิ้มให้เขา ชายหนุ่มยิ้มตอบ แล้วหันไปมองเพื่อน
ร่วมงานเมื่อผู้เป็นเพื่อนวิ่งเข้ามาชวนคุย

“เอ็งเห็นหรือเปล่า คนใหม่วะ แจ่มไปเลย” เขาพยักพยิตไปที่พระราชกร
กับเด็กสาวคนนั้น

“เห็นสิ แต่ละวันไม่เคยซ้ำหน้า โคตรน่าอิจฉาเลย”

“คนนี่เซ็กซี่ได้ใจเข้ามา ไม่เหมือนคนก่อน จืดชืดเหมือนน้ำเปล่า”

“แต่ข้าชอบคนก่อนมากกว่า ดูเด็กๆ ใสๆ น่ารักดี คนนี้เปรี้ยวเกินไป
กลัวเซ็ดฟันวะ” เขาจบคำพูดด้วยเสียงหัวเราะ ก่อนผู้เป็นเพื่อนจะหัวเราะ
ตามอย่างขบขัน

มัทนาหันต้งขึ้นมาทันที เธอหวังว่าหนึ่งในผู้หญิงที่ทั้งสองพูดถึงจะ
ไม่มีรจนารวมอยู่ด้วย แต่ความจริงจะโกรธพวกเขาคงไม่ได้ เพราะพวกเขา
แค่พูดตามที่เห็น ดังนั้นคนที่เธอควรโกรธที่สุดคือนายพระราชกร จึงจอก
ลังคมในคราบไฮโซ

“อ้าว ยังไม่ไปอีกหรือคุณ” เขาเพิ่งนึกได้ว่าเธออยู่ด้วย

“ฉันไม่จอดแล้วค่ะ พอดีจำคอนโดฯ ผิด ขอคุณนะค่ะ” หญิงสาว
ขับรถออกจากคอนโดมิเนียม วันนี้เธอเห็นมามากพอแล้ว ขึ้นอยู่ต่อคงได้
บุกขึ้นไปฆ่าหมอนั้นแน่

ร้านเพชร 'Diamond Gems' มีสาขาในเมืองไทยทั้งหมดห้าสาขาสามสาขาอยู่ในกรุงเทพฯ อีกสองสาขาอยู่ที่เชียงใหม่และภูเก็ต สาขาที่มัทนายีนอยู่ตอนนี้ตั้งอยู่ในศูนย์การค้าใหญ่ใจกลางเมือง ตัวร้านตกแต่งด้วยโพลีคาร์บอเนตและสีทองดูหรูหรา ทุกอย่างดูใหม่เอี่ยมเพราะเพิ่งเปิดได้ไม่ถึงสามเดือน ทั้งด้านหน้าและด้านในมีตู้กระจกใสจัดแสดงเครื่องประดับแยกไว้เป็นชุดๆ มีพนักงานขายสวมเครื่องแบบสีเขียวเข้มและสีทองประจำตามจุดต่างๆ พนักงานแต่ละคนรูปร่างหน้าตาประกวดนางงามได้สบาย

มัทนากวาดตามองไปรอบๆ สาขานี้เป็นสาขาที่เพชรครูดูแลอย่างเต็มตัว เขาจะมาทำงานที่นี่ทุกวัน ถ้ามาตอนเช้าจะออกจากออฟฟิศตอนบ่ายสองโมง แต่ถ้ามาตอนบ่ายจะอยู่จนถึงหนึ่งทุ่มตรง นับว่าเป็นเล็ลือผู้หญิงที่ขยันทำงานคนหนึ่งทีเดียว

“มีอะไรให้รับใช้หรือเปล่าคะ” พนักงานสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาถามเธอ มัทนามองไปรอบๆ ก่อนชี้ไปที่ตู้กระจกแสดงแหวนเพชร

“ฉันอยากได้แหวนใส่เล่นสักวง ขอเดินดูก่อนนะ”

“แหวนของเรามีเยอะนะคะ หลายราคา หลายรูปแบบ ไม่ทราบว่ายากได้ราคาสักเท่าไรคะ” หล่อนถามอีกครั้ง ทั้งสีหน้าและแววตาดูไม่ค่อยเชื่อว่าเธอจะมีปัญญาซื้อ เพราะสารรูปของเธอไม่เหมือนคนมีฐานะพอจะซื้อแหวนเพชรมาใส่เล่น

“ไม่รู้สิ ลองเอาบัตรนี้ไปเช็กดูนะ คงพอซื้อได้สักวงสองวง” เธอส่งบัตรเครดิตให้พนักงานขาย หล่อนรีบไปตรวจสอบมูลค่าของบัตร ก่อนเดินกลับมาด้วยท่าทางที่เปลี่ยนไปเป็นคนละคน

“เชิญชมตามสบายเลยนะคะ แหวนของเราสวยๆ ทั้งนั้น มีใบรับรองทุกวงค่ะ”

“ขบใจ” มัทนารับบัตรเครดิตมาถือไว้ แล้วเดินไปเลือกแหวนเพชร โดยขอดูวงโน้มนวงนี้ไปเรื่อยๆ เพื่อรอดูหน้าพระขรรค์แบบใกล้ๆ เพราะเธอรู้ว่าเขาจะมาทำงานตอนบ่าย ซึ่งตอนนี้ใกล้เวลาแล้ว

“สวัสดิ์ค่ะคุณพอล” พนักงานสาวคนหนึ่งทักทายเสียงใส ก่อนพนักงานคนอื่นๆ จะทักทายตาม

มัทนาเหลียวไปมอง พระขรรค์เดินเข้ามาในร้านเพชรพร้อมกับหญิงสาวสวยจัดคนหนึ่ง เขาพยักหน้าตอบพนักงานของตน ก่อนพาหญิงสาวคนนั้นเดินไปที่ห้องทำงานซึ่งอยู่ด้านหลัง

“เห็นไหมเธอ”

“เห็นสิ ดาราด้วยนะ สวยชะมัดเลย” พอลันระยะไต้ยีนของเจ้านายหนุ่ม สองพนักงานสาวก็ขยับเข้ามาหากัน แล้วเริ่มนินทาผู้เป็นนายอย่างเมามัน

มัทนาขยับเข้าไปใกล้ ตามองแหวน แต่หูฟังสองสาวอย่างสนใจ

“คุณพอลนี่แคชโนวาทัวพ่อจริงๆ เลย แต่ละวันคงสาวไม่ซ้าหน้าขนาดมีคนที่หมายตาอยู่แล้วยังไม่เลิกเจ้าชู้อีก”

“เธอคิดว่าลูกสาวรัฐมนตรีเทศิตจะเอาคุณพอลอยู่หรือ”

“อยู่หรือไม่อยู่ที่ต้องดูกันต่อไป แต่ฉันว่างานนี้ต้องสนุกแน่ๆ”

หญิงสาวจบคำพูดด้วยเสียงหัวเราะ ก่อนผู้เป็นเพื่อนจะหัวเราะตาม
 “ใช่ สนั่นแน่ๆ” มัทนาพึมพำกับตัวเอง แล้วเดินออกจากร้านเพชร
 โดยบอกพนักงานสาวว่ายังไม่ถูกใจแหวนเพชรวงใด

พรพรรณเดินผิวปากเข้าบ้านอย่างอารมณ์ดี วันนี้เขามีนัดรับประทานอาหารเย็นกับเพื่อนสาวคนสำคัญ จึงออกจากที่ทำงานเร็วกว่าปกติเพื่อกลับมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาพบบิดามารดานั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่น จึงเดินเข้าไปทักทายพวกเขา

“สวัสดิ์ครับคุณพ่อคุณแม่ อยู่กันพร้อมหน้าเลยนะครับ”

“แม่กับพ่ออยู่บ้านทุกวันนั่นแหละ ไม่เหมือนแก บ้านช่องไม่ค่อยกลับ
 เดือนหนึ่งเอาหน้ามาให้พ่อแม่เห็นนับครั้งได้” มารดาตัดพ้ออย่างเคืองๆ
 เขาเดินไปนั่งข้างท่านแล้วกอดเอวประจบ

“อารมณ์ไม่ดีเหรอครับ หงุดหงิดมากๆ ไม่ดีต่อสุขภาพนะครับ”

“ไม่ต้องมาพูดดีเลย แม่เป็นแบบนี้เพราะเรานั่นแหละ เรื่องเที่ยว
 ให้มันเพลากๆ ลงบ้างได้ไหม”

“ผมเป็นผู้ชายนะครับ จะให้อยู่เหย้าเฝ้าเรือนเหมือนผู้หญิงได้ยังไง
 จริงไหมครับคุณพ่อ” เขาหันไปหาแนวร่วม แต่บิดาไม่เล่นด้วย ท่านรีบ
 โบกมือปฏิเสธ

“งานนี้พ่อไม่เกี่ยว ไม่ต้องมาหาพวกเลย”

“โอ้ คุณพ่อ ไม่ช่วยกันบ้างเลย” พรพรรณตัดพ้อบิดา ก่อนหันไปมอง
 มารดาเมื่อท่านพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“แม่ขอร้องเถอะนะพอล จะรักใครชอบใครก็เลือกสักคน ลอยไป
 ลอยมาแบบนี้แม่เป็นห่วงจริงๆ”

“อีกไม่นานหรอกครับ ผมขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะครับ เตี่ยวออกไป
 ดินเนอร์ไม่ทัน” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน แต่มารดาคว้าแขนไว้แล้วดึงให้นั่งลง
 ที่เดิม

“ดินเนอร์กับใครอีกล่ะ”

“เวรกา ทรัพย์สินไพศาล ครับ” พระชกรบอกรมารดาตามตรง เวรกาเป็นเพื่อนสาวคนล่าสุดที่เขาติดพันอยู่ หล่อนสวย ทำงานเก่ง เข้าสังคมเก่ง การศึกษาดี ฐานะดี บิดาเป็นคนมีอิทธิพล หญิงสาวจึงเป็นตัวเลือกต่างๆ ที่เขาอยากลองหลักปักฐานด้วย

“ลูกสาวรัจจันตรีเตชิตเธอ” บิดาถามบ้าง ท่านทำธุรกิจมานาน จึงรู้จักคนมีชื่อเสียงแทบทุกวงการ

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้า บิดามองหน้าเขาแล้วเตือนด้วยความเป็นห่วง

“เขาไม่ธรรมดานะ ลูกไปเล่นๆ กับเขา ระวังจะเดือดร้อน”

“เพราะไม่ธรรมดาแน่แหละครับ ผมถึงได้สนใจเธอ ผมไปอาบน้ำก่อนนะครับ” เขาเอ่ยขอตัวอีกครั้ง แต่มารดาร์องห้ามไว้

“เดี๋ยวก่อนตาพอล แม่ยังพูดไม่จบเลย”

“มีอะไรเธอครับคุณแม่”

“วันศุกร์นี้ตาแพทจะกลับมาเมืองไทย ลูกจะไปรับน้องกับแม่หรือเปล่า”

“ขอดูก่อนนะครับ ถ้าว่างก็ไปครับ” พระชกรตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ เขามีน้องชายคนหนึ่งชื่อพระราชล แต่คนในครอบครัวจะเรียกว่าแพท แม้จะเป็นพี่น้องกัน แต่ไม่ได้เติบโตมาด้วยกัน เพราะมารดายกพระราชลให้เป็นลูกบุญธรรมของน้ำจตุจดาวซึ่งเป็นน้องสาวแท้ๆ ตั้งแต่ น้องชายเขาอายุได้สามขวบ เพราะสงสารที่น้องสาวมีลูกไม่ได้ ตอนพระราชลอายุได้สิบขวบ สามีชาวอเมริกันของน้ำจตุจดาวย้ายกลับอเมริกา น้ำจตุจดาวจึงพาเขาไปอยู่ที่ไหนด้วย ทั้งสองครอบครัวไปมาหาสู่กันเสมอเพื่อไม่ให้พระราชลรู้สึกว่าคุณทอดทิ้ง เขาเคยไปอยู่กับน้องชายนานถึงหกปีตอนเรียนปริญญาตรีและโทที่อเมริกา

“นานๆ น้องจะกลับมาสักที พยายามทำตัวให้ว่างหน่อยได้ไหม”

มารดาถามอย่างตัดพ้อ เขาตอบถอนใจแล้วรับปากท่าน

“ตกลงครับ วันศุกร์นี้ผมจะไปรับตาแพทย์ที่สนามบิน ผมไปอาบน้ำ
ได้แล้วใช่ไหมครับ”

“เดี๋ยว ยังไปไม่ได้”

“อะไรอีกครับ” พระรกรถามอย่างอ่อนใจ มารดาสบตาเขาและเอ่ย
ด้วยสีหน้าจริงจัง

“แม่อยากให้คุณแต่งงานด้วยความรัก ไม่ใช่ความเหมาะสมหรือความ
ทำทนาย แม่อยากให้คุณมีความสุข ไม่ใช่มีความสำเร็จแต่หาความสุขไม่ได้”

“ครับ ผมเข้าใจครับ ผมรักแม่ครับ” ชายหนุ่มกอดเอวมารดา แล้ว
ซุกหน้ากับไหล่ของท่าน แม้บางครั้งเขาจะน้อยใจที่ท่านชอบพูดถึงพระราชล
แต่เขารู้ว่าจริงๆ แล้วท่านรักเขาไม่น้อยไปกว่าน้องชายเลย

“ไปเถอะ เดี่ยวลูกสาวรัฐมนตรีกะรอ” มารดาหันตัวเขาออกห่าง

“ครับแม่” พระรกรหอมแก้มมารดาแล้วเดินขึ้นห้อง บิดามารดาของ
เขาเป็นตัวอย่างของคนที่ไม่แต่งงานด้วยความรัก สามสิบปีที่อยู่ด้วยกันมา
พวกท่านไม่เคยหยุดรักกันแม้แต่วันเดียว เขาอยากเป็นเหมือนพวกท่าน แต่
เขายังหาผู้หญิงที่อยากอยู่ด้วยตลอดชีวิตไม่ได้ แวบหนึ่งเขานึกถึงเด็กสาว
คนหนึ่ง เธอแตกต่างจากผู้หญิงทุกคนของเขา เขามีความสุขทุกครั้งที่ได้อยู่
กับเธอ แต่ทุกอย่างมันจบไปแล้ว

พระรกรเดินออกจากห้องน้ำโดยมีผ้าขนหนูพาดอยู่บนศีรษะ เขา
เซ็ดผมจนแห้งหมาด ก่อนโยนผ้าขนหนูพาดไว้บนเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง
เขามองเงาสะท้อนของตนบนกระจกแล้วหมุนตัวเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า แต่การ์ด
สีครีมหวานตึงให้เขาชะงักเท่า ชายหนุ่มหยิบมันขึ้นมาแล้วเดินไปทิ้งตัวลง
นั่งบนเตียง เขาก็มองอ่านข้อความซึ่งเขียนด้วยลายมือสวยงาม

ขอให้อาจารย์มีความสุข สุขภาพแข็งแรง
อยู่เป็นที่พึงของนักศึกษาไปนานๆ...

รจนา

พระราชกรณียัมให้ความทรงจำของตัวเอง วันนั้นเขาชวนเด็กสาวไปกินข้าวเย็น แต่หล่อนไม่ยอมไปเพราะคิดว่าไม่เหมาะสม เขาจึงโกหกว่าเป็นวันเกิดของตัวเอง เด็กสาวยอมไปกินข้าวกับเขา แล้วมอบการ์ดใบนี้ให้เป็นของขวัญ พร้อมเขียนคำอวยพรเหมือนเขาเป็นคนแก่

รจนาเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เขาไปบรรยายพิเศษ เด็กสาวอ่อนหวานน่ารัก เรียบร้อยยิ่งกว่าผ้าพับไว้ เขาต้องใช้ความพยายามหลายเดือนให้หล่อนยอมรับเขาในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง ไม่ใช่อาจารย์ที่หล่อนต้องยกมือไหว้ทุกครั้งที่พบหน้า เขาจำคืนแรกของกันและกันได้ดี เด็กสาวขวยเขินและไร้เดียงสา แต่ก็ตอบสนองเขาอย่างน่าเอ็นดู คืนนั้นเป็นคืนที่เขามีความสุขมาก

รจนาบอกว่ารักเขาสุดหัวใจ แต่จู่ๆ เด็กสาวก็หายตัวไปโดยไม่บอกเหตุผลสักคำ เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับหล่อน เขาไปหาที่มหาวิทยาลัยก็ไม่พบ ไปหาที่คอนโดฯ ก็ไม่อยู่ ถามเพื่อนของหล่อนก็ไม่มีใครตอบได้ โทรศัพท์ก็ปิดเครื่องตลอดเวลา ความจริงเขาคงจะดีใจที่เด็กสาวหายตัวไปเองโดยไม่ต้องเสียเงินจ้างหรือเอ่ยปากไล่เหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ แต่ทำไมเขาถึงไม่รู้สึกลับแบบนั้นก็ไม่รู้

“เธอหายไปไหน รจนา” พระราชกรณอนใจเบาๆ แล้วลุกไปแต่งตัวเพื่อออกไปรับประทานอาหารเย็นกับผู้หญิงที่เหมาะสมกับเขา ส่วนเรื่องของรจนา คงต้องเก็บไว้ในความทรงจำเท่านั้น

ณ ร้านอาหารอิตาลีบนตึกสูงระฟ้าใจกลางเมืองหลวง พระราชกรณังรับประทานอาหารเย็นกับลูกสาวรัฐมนตรีคนดังอย่างมีความสุข โดยไม่รู้ว่า

มันหาจับตามองอยู่ตลอดเวลา เธอสะกดรอยตามตั้งแต่เขาออกจากบ้านไป
รับverkaที่บ้านรัฐมนตรีเดซีต ก่อนพากันมาดินเนอร์ที่โต้แสงเทียนที่ร้าน
อาหารสุดหรูแห่งนี้

“หนึ่ง สอง สาม ลี ห้า” หญิงสาวนับจำนวนผู้หญิงที่เขาคงอยู่ตอนนี้
ถ้ารวมผู้หญิงคนนี้ด้วยก็ห้าคนแล้ว แบบนี้มันเสียผู้หญิงตัวพ่อซัดๆ ไม่รู้ว่
รจนาเห็นอะไรดีในตัวหมอนี้

“สั่งอาหารเลยไหมครับ” บริกรหนุ่มในชุดขาวผูกหูกระต่ายสีดำถาม
หลังจากเดินมามองสองรอบแล้วยังไม่ได้ออร์เดอร์จากเธอ

“อ้อ สั่งสิ” หญิงสาวพยักหน้า เขาหยิบกระดาษมาเตรียมจด แล้ว
ถามอย่างสุภาพ

“ไม่ทราบว่าจะรับอะไรดีครับ”

“ที่นี่มีอะไรอร่อยบ้าง” เธอถาม

“อาหารของเราอร่อยทุกอย่างครับ” เขาตอบด้วยความภูมิใจ

“จั้นเอาอะไรก็ได้มาสักสองอย่าง”

“รับเป็นสเต็กแฮมมอนกับซีชาร์ลด์นะครับ” เมื่อเธอไม่เลือก เขาก็
เลือกให้เอง

“ก็ได้อ” เธอตอบตกลง แต่เขายังไม่หมดคำถาม

“เครื่องดื่มรับเป็นอะไรดีครับ”

“น้ำเปล่า” เธอตอบโดยไม่เสียเวลาคิด เพราะอยากให้เขาไปได้แล้ว

“รอสักครู่ นะครับ” บริกรหนุ่มโค้งคำนับแล้วเดินออกไป

มันหาหันไปมองพระรกร แผนการบางอย่างผุดขึ้นในสมอง เธอรีบ
หยิบโทรศัพท์มาต่อสายหาญาติพี่น้องทันที หลังจากรออยู่จิตใจหนึ่ง
ชายหนุ่มก็รับสาย

“สวัสดีครับคุณกลาง”

“สวัสดีพี่ฤกษ์ พี่ใหญ่กับยายเล็กเป็นยังไงบ้าง”

“คุณใหญ่กำลังห่อหลาน ไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลทุกวัน ส่วนคุณเล็ก

ยังเหมือนเดิมครับ” หางเสียงของพฤษ์เค้าร้องเมื่อพูดถึงรจนา มัทนาข่ม
ความเสียใจเอาไว้ แล้วบอกความต้องการของตน

“ฉันมีเรื่องสำคัญให้นายช่วย”

“เรื่องอะไรครับ” พฤษ์ถาม เธอบอกแผนการให้เขาฟัง ชายหนุ่มหนึ่ง
ฟัง แล้วรับปากโดยไม่ถามเหตุผล

“ครับ ผมจะจัดการให้ครับ”

“ขอบใจนะ” มัทนาดวงสายแล้วก็มลงมองตัวเอง ถ้าเธอยังอยู่ใน
สภาพนี้ แผนการที่คิดไว้ไม่มีวันสำเร็จแน่ เธอต้องทำอะไรสักอย่างกับ
ตัวเองแล้ว

๕

มูมรับแขกในคอนโดมิเนียมหรูย่านใจกลางเมือง มีทนายทวดตัว
ลงนั่งบนโซฟาใกล้ผนังกระจก เธอมาที่นี่เพื่อรอพบเพื่อนเก่าสมัยเรียนมัธยม
ตีรณากับเธอเป็นรูมเมตกันสามปี ก่อนแยกย้ายกันไปเรียนมหาวิทยาลัย
หลังเรียนจบ เธอเลือกเรียนด้านการเกษตร ส่วนตีรณาเรียนออกแบบแฟชั่น
แต่ภายหลังมาเอาดีในวงการบันเทิง เธอโทร. ไปบอกเพื่อนรักแล้วว่าจะมา
หา แต่ผู้เป็นเพื่อนติดงานจึงให้เธอมานั่งรอที่นี้ก่อน

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ คอนโดมิเนียมแห่งนี้มีเครื่องอำนวยความสะดวก
ความสะอาดที่คนเมืองต้องการอย่างครบครัน เริ่มจากที่จอดรถส่วนตัว
สระว่ายน้ำ ห้องฟิตเนส ห้องซักแห้ง ร้านอาหารสุดหรู พนักงานรักษาความ
ปลอดภัย และพนักงานต้อนรับหน้าตาสวย เธอไม่ยากนักเลยว่า
เพื่อนรักต้องจ่ายเงินเดือนละเท่าไรเพื่อซื้อความสะดวกสบายทั้งหมดนี้

มีทนายหยุดสายตานิเทศสารบนโต๊ะด้านซ้ายมือ ภาพปกเป็นรูปของ
เพื่อนรักในชุดว่ายน้ำสุดเซ็กซี่ เธอหยิบขึ้นมาดูด้วยความชื่นชม ตีรณาเป็น
ดาวเด่นของโรงเรียน เธอจึงไม่แปลกใจเลยที่เห็นเพื่อนรักเป็นนางแบบ

ชื่อดังในวันหนึ่ง หญิงสาวเปิดนิตยสารดูไปเรื่อยๆ ก่อนหยุดอ่านคอลัมน์ซุบซิบ คอลัมน์หนึ่ง เนื้อข่าวพูดถึงการคบหากันของพระชกรกับเวรกา ลูกสาว รัฐมนตรีเทศิต ทรัพย์สินไพศาล

“คนนี่เอง” หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง เวรกาสวยเฉียวทันสมัย แถมยังรวยและทรงอิทธิพล การที่พระชกรเลือกหล่อนเป็นคู่ชีวิตจึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจอะไร

“รอนานไหมกลาง” เสียงตีดรณาดังขึ้น มัทนาเงยหน้ามอง แล้วยิ้มให้ ผู้เป็นเพื่อน

“ไม่นานหรอก หน้ายุ่งเขียว เหนื่อยเธอ”

“ทำงานไม่เหนื่อยหรอก แต่เหนื่อยใจกับการจราจร ระยะทางไม่ถึงสามสิบกิโลเมตร ขับรถเป็นชั่วโมง” เพื่อนสาวตอบด้วยสีหน้าเซ็งๆ แล้วถอนใจยาวปิดท้าย

“อยู่กรุงเทพฯ มาตั้งนาน เธอยังไม่ชินอีกเธอ”

“ชินไม่ลงหรอกยะ ไปคุยต่อบนห้องกันดีกว่า ฉันอยากอาบน้ำจะเย็นแล้ว” ตีดรณาตั้งให้เธอลุกขึ้นยืน แต่มัทนาชินตัวไว้ แล้วส่งนิตยสารให้เพื่อนรักดู

“เดี๋ยวก่อน เธอรู้จักผู้ชายคนนี่ไหม”

“พระชกร เพชรธำรง รู้จักสิ เขาตั้งจะตาย” เพื่อนสาวตอบหลังจากเหลือบตามองแวบหนึ่ง

“ตั้งยังงี้” เธอถามอย่างสนใจ

“หล่อ รวย แดชาโนวา ควงสาวไม่ซ้ำหน้า แต่ไม่คบใครนาน เพื่อนฉันคนหนึ่งเคยเป็นคู่คองของเขา พ่อเจ้าประคุณทุ่มมาให้ทุกอย่าง เอาใจสารพัด แต่พอเพื่อนฉันคิดจะจริงจังด้วย พ่อตัวดีกลับตีตัวออกห่าง ประมาธว่าชอบสนุก แต่ไม่ชอบผูกมัด”

“แล้วเพื่อนเธอเป็นยังงี้บ้าง” มัทนาถามต่อ สิ่งที่เพื่อนรักบอกไม่ต่างกับที่เธอรู้มา หมอนี่เป็นเสือผู้หญิงตัวพ่อ แสนดีในตอนแรก แต่พอได้สมใจ

ก็เขี่ยทิ้ง

“จะเป็นอะไร นอกจากเสียใจและเสียหน้า เธอถามทำไม สนใจเขา
เธอ” ตีรณาย้อนถาม

มัทนายิ้มมุมปาก แล้วตอบเสียงเข้ม

“ใช่ สนใจมาก”

“จริงอะ” เพื่อนสาวถามอย่างประหลาดใจ ก่อนส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อ
“เป็นไปไม่ได้หรอก ฉันว่าเธอกับเขาไม่น่าจะโคจรมาพบกันได้เลยนะ”

“ขึ้นไปคุยต่อบนห้องเธอเถอะ แล้วฉันจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดเลย”

“ตามใจเธอ” ตีรณายกไหล่อย่างที่ชอบทำ แล้วพาเธอเดินไปที่
เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เพื่อบอกเจ้าหน้าที่ว่าเธอเป็นเพื่อนของหล่อน
คราวหน้าให้เธอขึ้นไปรอบบนห้องได้เลย

ลิปต์ความเร็วสูงเคลื่อนขึ้นข้างบนอย่างรวดเร็ว ก่อนเปิดออกเมื่อมา
ถึงชั้นที่สิบหก มัทนาเดินตามเพื่อนรักออกจากลิปต์ ตีรณาพาเธอเดินผ่าน
ประตูหลายบาน ก่อนหยุดยืนหน้าห้องหนึ่งหกหนึ่งสอง เพื่อนสาวหยิบการ์ด
ออกมาเปิดประตู แล้วชวนเธอเข้าห้องพักอย่างเป็นกันเอง

“ถึงห้องฉันแล้ว รกไปหน่อยนะ ต้องรอวันหยุดแม่บ้านถึงจะมา
ทำความสะอาด”

“ไม่เป็นไร ฉันชินแล้ว”

มัทนาเดินเข้าไปข้างใน ห้องพักของเพื่อนสาวตกแต่งแบบโมเดิร์น
ด้านหน้าเป็นห้องรับแขก ส่วนด้านในกันเป็นห้องครัวเล็กๆ หน้าห้องครัวตั้ง
โต๊ะกินข้าว หลังห้องครัวเป็นระเบียงซักล้าง ส่วนห้องนอนอยู่บนชั้นลอย
แยกออกจากส่วนอื่นๆ ของห้อง ผนังทุกด้านติดภาพถ่ายของตีรณาใน
อิริยาบถต่างๆ บางภาพเล็กเท่าฝ่ามือ บางภาพใหญ่เกือบเท่าตัวจริง
หญิงสาวชอบถ่ายรูปมาก เหมาะสมแล้วที่เลือกอาชีพนางแบบ

“ดีมอะไรดี” เพื่อนสาวถาม

“น้ำเปล่า” เธอตอบพลางนั่งลงบนโซฟาพับแขก ตีรณาเดินหายไป
หลังบาร์เครื่องดื่ม ก่อนถือแก้วน้ำเปล่ากับน้ำผลไม้เดินกลับมาหาเธอ

“น้ำบริสุทธิ์ สำหรับคนรักสุขภาพ ส่วนนี้ น้ำส้มของนางเอก” ตีรณา
วางแก้วน้ำลงตรงหน้าเธอ แล้วทรุดตัวลงนั่งตรงข้าม หลอนจิบเครื่องดื่มน้อย
อย่างสบายใจ พอหมดครึ่งแก้วก็ถามถึงเรื่องที่พูดค้างไว้

“เธอพร้อมจะเล่าเรื่องนายพรชกรให้ฉันฟังหรือยัง”

“พร้อมแล้ว” มัทนาวางสมุดบันทึกของรจนาลงตรงหน้าเพื่อนรัก แล้ว
เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้อีกฝ่ายฟังอย่างละเอียด เริ่มตั้งแต่เรื่องที่รจนาอุ้มท้อง
กลับบ้าน น้องสาวเธอกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราเพราะกรรมเป็นพิษ และเรื่อง
ที่เธอสืบรู้ในช่วงสองสามวันมานี้

“เรื่องจริงเธอเนี่ย” เพื่อนสาวพึมพำหลังฟังเรื่องทั้งหมดจบ

“หน้าตาฉันเหมือนคนชอบพูดโกหกหรือไง” เธอย้อนถามเสียงเข้ม
ตีรณาโบกมือไปมา แล้วอธิบายคำพูดของตน

“เปล่า ฉันไม่ได้บอกว่าเธอโกหก ฉันแค่คิดว่ายายเล็กเป็นเด็กต่าง
จังหวัดธรรมดา ส่วนนายพรชกรเป็นไฮโซรูปหล่อฟอรวัย เขาสองคน
ไม่น่าจะโคจรมาเจอกันได้เลย”

“ฉันก็อยากให้เป็นอย่างที่เธอพูดเหมือนกัน แต่มันก็เป็นไปแล้ว ไม่
เชื่อเปิดไดอะรี่พวกนั้นดูสิ”

มัทนาชี้ไปที่สมุดบันทึกของน้องสาว ตีรณาหยิบไปเปิดดูที่ละหน้า
รูปถ่ายและข้อความของรจนาทำให้สิ่งที่เธอพูดน่าเชื่อถือ เพื่อนสาววาง
สมุดบันทึกลง แล้วถามเธอด้วยสีหน้าหนักใจ

“จริงด้วยสิ แล้วเธอจะทำยังไงต่อไป”

“ยายเล็กเป็นแบบนี้เพราะเขา นายพรชกรต้องรับผิดชอบยายเล็ก
เขาต้องแต่งงานกับน้องสาวฉัน” เธอตอบเสียงหนักแน่น ตีรณาขมวดคิ้ว
ครุ่นคิด ก่อนส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“ฉันว่ามันไม่ง่ายนะ ถ้าเขาไม่ยอมแต่ง เธอจะเอาอะไรไปบังคับเขา”

“ฉันถึงต้องให้เธอช่วยไง”

“ฉันนี่นะ” นางแบบสาวชี้ตัวเอง แล้วถามงๆ “ช่วยยังไง อย่าบอกนะว่าจะให้ฉันไปลากตัวเขามาแต่งงานกับน้องสาวเธอ”

“เธอไม่ต้องทำขนาดนั้นหรอก แค่ช่วยทำให้ฉันสวยก็พอแล้ว”

“ทำให้เธอสวยนี่นะ”

“ใช่” เธอพยักหน้ายืนยัน “นายพรบชกรชอบผู้หญิงสวยๆ ถ้าฉันสวยฉันจะเข้าถึงตัวเขาได้”

“เธอจะทำอะไรกันแน่ บอกมาตรงๆ เลยดีกว่า เธอยิ่งพูดฉันยิ่งงง”

“เธออย่ารู้เลย ฉันไม่อยากให้เธอเดือดร้อนไปด้วย แค่บอกว่าจะช่วยหรือเปล่านั้นพอ ส่วนเรื่องอื่นๆ ฉันจะจัดการเอง” เธอสบตาเพื่อนรัก ตีรณาดอนใจยาวก่อนตอบตกลง

“ช่วยสิ ยายเล็กก็เหมือนน้องสาวฉัน เป็นยังไงก็เป็นกัน เราไปกันเถอะ”

“ไปไหน”

“พาเธอไปทำสวยนะสิ” เพื่อนสาวดึงเธอลุกขึ้นยืน มัทนายอมทำตามแต่ไม่วายถามอย่างสงสัย

“ไปตอนไหนเลยเธอ”

“ใช่ เรื่องความสวยมันรอกันไม่ได้หรอก โดยเฉพาะเธอฉันว่าต้องทำนานเลยละ” ตีรณากวาดตามองหัวตัวเธอ ก่อนส่ายหน้าอย่างหนักใจ

“ฉันดูแย่มากเลยเธอ” เธอถามเสียงอ่อย

“พอสมควรเลยละ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ ฉันรู้จักมีอาชีพหลายคนรับรองว่าเธอสวยสมใจแน่” เพื่อนสาวยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วจูงมือเธอเดินออกจากห้องพัก

มัทนาลอบมองผู้เป็นเพื่อน ตีรณาเป็นคนสวย ถ้าเธอขอร้องให้หล่อนช่วย แผนการของเธอคงง่ายขึ้นมาก แต่เธอทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะถ้างานนี้พลาด เธอคงติดคุกหลายปี ตีรณากำลังไปได้ดีในวงการนางแบบ หล่อน

ไม่ควรมาเสียนาคตเพราะเธอ

ภายในสถานเสริมความงามชื่อดัง มัทนา นั่งทำหน้าเปื้อโลกอยู่บนเก้าอี้เสริมสวย เธอมาถึงที่นี่ตั้งแต่เมื่อห้าชั่วโมงก่อนเพื่อทำการแปลงโฉมครั้งสำคัญ เธอถูกจับอาบน้ำแร่แช่น้ำนม เปลื้องผ้าชุดผิวราวกับเด็กแรกเกิด ก่อนถูกจับมาแต่งหน้าทำผมเหมือนเป็นตุ๊กตา เธอบอกให้ตัวเองอดทนเพื่อน้องสาว แต่ยิ่งนานความอดทนยิ่งน้อยลง เมื่อไรเรื่องน่าเบื่อหน่ายพวกนี้จะจบลงเสียที

“เป็นยังไงบ้างกลาง” ตีรณาเดินมาหยุดยืนข้างๆ

มัทนาเหลียวตาไปมองและโวยวายใส่เพื่อนสาว

“เมื่อยมาก เจ็บหนังหัวไปหมดแล้ว ไกล่เสร็จหรือยังยายตี ฉันจะทนไม่ไหวแล้วนะ”

“อย่าบ่นนำ อยากสวยต้องอดทนรู้ใหม่ ที่เธอทำอยู่ตอนนี้มันแค่เด็กๆ บางคนนะต้องไปนอนให้หมอยกเครื่องเป็นเดือนๆ กว่าจะออกมาสวยถูกใจ”

“เป็นเดือนนี่นะ!” เธอขึ้นเสียงสูงอย่างตกใจ “ฉันไม่เอาด้วยหรือ แค่นี้ฉันก็จะตายแล้ว”

“เธอไม่ตายหรือ แค่กำลังจะเกิดใหม่มากกว่า” ตีรณายิ้มให้เธอแล้วหันไปพูดกับช่างแต่งหน้า “ไกล่เสร็จหรือยังคะพี่ลูซี่ เพื่อนตีจะขาดใจตายแล้วคะ”

“ทาปากเสร็จก็เรียบร้อยแล้วจ๊ะ” ลูซี่วาดพู่กันลงบนริมฝีปากเธอเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนถอยออกมาให้ตีรณาชมผลงานของตน “เสร็จแล้วจะเป็นยังไงบ้างจะน้องตี”

“สวยมากคะ ฝีมือพี่ลูซี่สุดยอดจริงๆ เลย” นางแบบสาวเอ่ยชมคนถูกชมหัวเราะเสียงใส แล้วเอ่ยอย่างถ่อมตัว

“ฝีมือพี่อย่างเดียวกับที่ไหน น้องเขาสวยอยู่แล้ว แต่งนิดหน่อยก็เลิศแล้วจ๊ะ”

“ขอฉันดูกระจกหน่อยสิ” มัทนาพูดขึ้น ท่าทางของทั้งสองทำให้เธออยากเห็นหน้าตัวเอง เพราะครั้งสุดท้ายที่เธอแต่งหน้าอย่างเต็มรูปแบบคือตอนรับปริญญา ซึ่งตอนนั้นเธอรู้สึกว่าคุณหน้าหน้าเหมือนลูกโป่งด้วยปูนซีเมนต์

“เชิญจ้ะ” ตีรณาดึงเธอออกจากเก้าอี้พาไปหยุดยืนหน้ากระจกเงาบานใหญ่

“นี่ฉันหรือ” มัทนาเอ่ยอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง สาวสวยที่ยืนอยู่ในกระจกเงาดูไม่เหมือนเธอเอาเสียเลย หล่อนสวยเฉียวทันสมัย ดวงหน้ารูปไข่แต่งแต้มเครื่องสำอางอย่างประณีต ดวงตาดำลึบเป็นประกายสดใส เรือนร่างสูงโปร่งดูระหงยิ่งขึ้นเมื่อสวมรองเท้าส้นสูงกับชุดกระโปรงยาวเหนือเข้าพอดีตัว

“ก็ใช่ล่ะสิ ดินะที่เธอไม่คิดจะเข้าวงการ ไม่งั้นฉันได้แต่งงานแน่” เพื่อนสาวเดินมายืนข้างเธอ สายตาเต็มไปด้วยความชื่นชม

“นายพรश्นกรจะสนใจฉันไหม”

“ยังไม่สนใจหรอก” ตีรณาส่ายหน้า มัทนาหันไปมองผู้เป็นเพื่อนและถามอย่างผิดหวัง

“ทำไมล่ะ ฉันยังสวยไม่พอหรือ”

“เธอสวยแล้ว สวยมากด้วย แต่ยังไม่จิริตจะก้าน”

“จิริตจะก้าน?” เธอขมวดคิ้วสงสัย ก่อนถามงงๆ “จำเป็นต้องมีด้วยหรือ”

“จำเป็นมากเลยนะ พวกแคชานิวาไม่ชอบผู้หญิงเซื่องๆ หรอก เพราะมันไม่ทำขาย ถ้าอยากจับนายพรश्นกรให้อยู่หมัด เธอต้องฝึกฝนมารยาหญิงให้ชำรองเสียก่อน”

“มารยาหญิง” มัทนาทำหน้าปุ่เลียนๆ แค่จิริตจะก้านเธอก็แยะแล้ว นี้มีมารยาหญิงเพิ่มเข้ามาอีก แล้วเธอจะทำได้หรือ

“ใช่ ฉันมีอยู่สองร้อยเล่มเกวียน จะแบ่งให้เธอครึ่งหนึ่ง โอเคไหม”

ตีรณายิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี มัทนายาก็ยิ้มตอบเพื่อนสาว แต่ยิ้มไม่ออกจริงๆ จึงพยักหน้าแทนๆ แทน

“โอเค เอาใจเอากัน”

มัทนาทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาอย่างหมดแรง หลังจากผ่านการเปล่งโคมครั้งใหญ่ ตีรณาก็พาเธอกลับห้องพักเพื่อฝึกจริตจะกัน เธอต้องฝึกเดิน ฝึกนั่ง ฝึกยิ้ม ฝึกพูดแบบคนสวย นอกจากนี้ยังต้องฝึกใช้สายตาแบบต่างๆ เธอฝึกแล้วฝึกอีกจนเมื่อยหน้าไปหมด จึงขอเพื่อนสาวมานั่งพัก เพราะรู้สึกว่ตะคริวกำลังจะกินหน้าเธอแล้ว

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น หญิงสาวหยิบขึ้นมาดู แล้วรีบกดรับสายเมื่อพบว่านุชบาโทร. เข้ามา

“สวัสดีค่ะพี่ใหญ่”

“สวัสดีค่ะ กลางเป็นยังไงบ้าง งานเรียบร้อยดีไหม” พี่สาวถาม

“เรียบร้อยดีค่ะพี่ใหญ่ ยายเล็กกับหลานเป็นยังไงบ้างคะ”

“หลานดีขึ้นเรื่อยๆ อีกไม่นานคงออกจากตู้อบได้ แต่ยายเล็กยังเหมือนเดิม” เสียงพี่สาวอ่อนลง มัทนาลอบถอนใจ ก่อนปลอบโยนผู้เป็นพี่

“พี่ใหญ่ต้องเข้มแข็งนะคะ กลางมั่นใจว่ายายเล็กต้องฟื้น เราจะผ่านเรื่องนี้ไปด้วยกันค่ะ”

“อ๊ะ พี่จะพยายาม กลางจะกลับบ้านเมื่อไหร่จ๊ะ”

“อีกสามสี่วันค่ะ ฝากดูยายเล็กกับหลานด้วยนะคะ ถ้างานทางนี้เรียบร้อยแล้วกลางจะรีบกลับค่ะ แค่นี้ก่อนนะคะพี่ใหญ่” มัทนารีบบอกไปด้วยไม่ยอมให้พี่สาวซักถามอะไรอีก เพราะเธอไม่อยากโกหกผู้เป็นพี่มากไปกว่านี้

“อ๊ะ รักษาตัวด้วยนะ”

“ค่ะ พี่ใหญ่” เธอกดวางสาย แล้วหันไปมองตีรณาเมื่อผู้เป็นเพื่อนเดินเข้ามาหา

“หายเหนื่อยหรือยัง”

“ทำไม เธอจะสอนฉันยกคิ้วลื้อตายัวผู้ชายอีกเธอ” เธอประชด

“เปล่า่ะ” เพื่อนสาวปฏิเสธ แล้วดึงเธอลุกขึ้นยืน “ฉันจะสอนมารยาทบนโต๊ะอาหารให้เธอต่างหาก ไปนั่งที่โต๊ะอาหารเร็ว ฉันจัดโต๊ะไว้เรียบร้อยแล้ว”

“ไม่ต้องหรอก ฉันไม่เคยกินมูมมาม เธอสอนเรื่องอื่นดีกว่า” มัทนาขึ้นตัวไว้ แต่เพื่อนสาวไม่ยอม หล่อนลากเธอไปนั่งที่โต๊ะอาหาร ก่อนเดินไปทรุดตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม

“กินข้าวกับครอบครัวมันต่างจากดินเนอร์กับผู้ชายนะยะ ดังนั้นเธอต้องฝึกมารยาทบนโต๊ะอาหารด้วย เวลาไปดินเนอร์กับนายพรราชาจะได้ไม่สงสัยใจ”

“ฉันต้องดินเนอร์กับหมอนั้นด้วยเธอ” เธอย้อนถามด้วยสีหน้าเหยเก แต่เห็นหน้าเขาเธอก็คันมือแล้ว ถ้าต้องไปดินเนอร์กับเขาอีกเธอจะอดใจไหวหรือ

“เรียนเผื่อไว้ก็ไม่เสียหายนี่ อย่าพูดมาก จำที่ฉันสอนไว้ก็พอแล้ว” ตีรณาตัดบทแล้วเริ่มบทเรียนของตนทันที

“ก็ได้” มัทนาถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วทำตามที่เพื่อนรักสอนอย่างอดทน แม้การสอนของตีรณาจะขัดกับนิสัยของเธอ แต่เพื่อนสาวเธอต้องพยายามพรราชาต้องชดใช้ให้รณา ถ้าน้องสาวเธอไม่มีความสุข หมอนั้นก็ต้องไม่มีเหมือนกัน

๒

บุรุษหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดกางเกงยีนและแจ็กเก็ตหนังหนึ่งดั่งดูดยุค
สายตาของคนรอบข้างได้ราวกับแม่เหล็กชั้นดี ทว่าเจ้าตัวไม่ได้ใส่ใจสายตา
เหล่านั้นเลย ด้วยเคยชินกับการถูกจ้องมองมาตั้งแต่แตกเนื้อหนุ่ม เขาเห็น
กระเป๋าดูเหมือนเดินไปเรื่อย ๆ ก่อนหยุดยืนหน้าช่องผู้โดยสารขาเข้า ดวงตา
คมหลังแว่นกันแดดราคาแพงมองไปรอบ ๆ ด้วยความสนใจ เขาไม่ได้กลับ
เมืองไทยนานแล้ว ครั้งสุดท้ายที่กลับมาเขาเรียนอยู่เกรดสิบสอง หลังจากนั้น
ก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย

“ตาแพท” เสียงคุ้นหูร้องเรียก

พระราชรถอดแว่นกันแดดออก เผยให้เห็นโครงหน้าสมบูรณ์แบบที่
โดดเด่นด้วยหน้าผากโค้งมนได้รูป ดวงตาคมกริบดำสนิท ขนตาวาวหนา
เป็นแพ จมูกโด่งเป็นสันตั้งตรงรับกับโหนกแก้มสูง ริมฝีปากหยักลึก
แดงเรื่อแยมยืมก่อนเดินเข้าไปสวมกอดเจ้าของเสียงเรียกด้วยความคิดถึง

“คิดถึงคุณแม่ที่สุดในโลกเลยครับ”

“แม่ก็คิดถึงลูก การเดินทางเป็นยังไงบ้างจ๊ะ” คุณหญิงแซ่ไข่มอง

สำรวจลูกชาย พระรชชโลโตเป็นหนุ่มเต็มตัว แต่ยังอ่อนแอแก่งเหมือนเดิม

“เรียบบร้อยดีครับ แอร์โฮสเตรสสวย พุดเพราะ เอาใจเก่งครับ”

ชายหนุ่มตอบอย่างอารมณ์ดี ดวงตาคมเป็นประกายวิบวับ

“มาแนวนี้อีกคนแล้ว ลูกพ่อจริงๆ เลยนะ” คุณหญิงไขไซค์อ้อนลูกชาย แล้วหันไปแหวะสามี

“ผมไม่เกี่ยวนะ มันเจ้าชู้ของมันเอง” พิมุขโบกมือปฏิเสธ แต่ภรรยาไม่เชื่อ นางตัวตึงหางตาอ้อนเขา แล้วต่อว่าอย่างขุ่นเคือง

“ทำไมจะไม่เกี่ยวคะ ลูกแต่ละคนถอดแบบคุณพี่มาหมดเลย ตั้งแต่แตกเนื้อหนุ่มหวั่นได้บ้านไม่เคยแห้ง ดีที่ยังไม่ไปทำลูกสาวใครท้อง ไม่งั้นน้องต้องอกแตกตายแน่ๆ”

“เดี๋ยวพอเจอรักแท้ ลูกก็เลิกเองแหละ เหมือนผมไงครับ พอได้พบคุณก็ไม่เคยเจ้าชู้อีกเลย” เขายิ้มหวานให้ภรรยา คุณหญิงไขไซค์อ้อนสามีอีกครั้ง แล้วหันหน้าหนีอย่างขัดเขิน

“บ้า พุดอะไรก็ไม่รู้ ไม่อายลูกเธอคะ”

พระรชชโลมองบิดามารดาหยอกล้อกันอย่างมีความสุข พวกท่านแต่งงานกันมายี่สิบกว่าปี แต่ไม่เคยหยุดรักกันเลยสักวัน ถ้าเขาแต่งงานเขาจะเป็นเหมือนพวกท่าน

“สวัสดิ์ครับคุณพ่อ คิดถึงคุณพ่อที่สุดเลย” เขายกมือไหว้บิดาแล้วสวมกอดท่าน พิมุขกอดตอบลูกชายแล้วถามถึงน้องสาวกับน้องเขยของภรรยา

“พ่อก็คิดถึงลูก น้ำดาวกับจ้อห็นเป็นยังงั๊บบ้าง”

“สบายดีครับ ถ้าไม่ติดงานคงตามมาด้วยแล้ว พี่พอลไม่ได้มาด้วยเธอครับ” เขามองหาพี่ชาย แม่ไม่ได้โถมมาด้วยกัน แต่พวกเขาก็รักกันมาก ขนาบอยู่ไกลกันคนละซีกโลก เวลาคนหนึ่งล้มป่วยอีกคนก็จะป่วยด้วย

“ตาพอลติดงาน บอกว่าจะรออยู่ที่บ้าน เรากลับบ้านกันเถอะ”

“ครับพ่อ” ชายหนุ่มพยักหน้า แล้วกอดแขนมารดา “ไปครับแม่ ผม

ช่วยประคอง”

“ประคองอะไรกัน แม่ไม่ได้แก่จนเดินไม่ไหวเสียหน่อย” มารดาแก้มิ่งตำหนิงอนๆ พระราชสวามีหวั่นเสียดัง แล้วอุ้มมารดาเหมือนตอนเป็นเด็ก

“ใครว่าคุณแม่แก่ครับ แอร์สาวๆ บนเครื่องยังสวยสู้คุณแม่ไม่ได้เลยจริงไหมครับคุณพ่อ” เขาหันไปถามบิดา

“จริง” พิมุขรีบสับสนุน

“พอเลยทั้งคู่ ไม่ต้องมาทำปากหวานใส่แม่ รีบไปกันเถอะ เดี่ยวรถจะติด” คุณหญิงไขว้ขมึงมือลูกชายเดินออกจากอาคารผู้โดยสาร ก่อนทั้งหมดจะขึ้นรถตู้ของครอบครัวซึ่งจอดรออยู่ด้านนอกออกจากสนามบิน

รถตู้คันใหญ่แล่นมาจอดหน้าคฤหาสน์เพชรฉาง พระราชสวามีเปิดประตูก้าวลงจากรถ แล้วหันไปประคองมารดา ท่านยิ้มให้เขาพาลงเอยต้อนรับอย่างอบอุ่น

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านลูก”

“ขอบคุณครับแม่” เขาก้มลงกอดมารดา ก่อนหมุนตัวไปมองด้านหลังเมื่อได้ยินเสียงเรียก

“นายแพท”

พระราชสวามีให้พี่ชาย ทุกครั้งที่ได้พบพระราชกร เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนส่องกระจก แม้ทุกคนจะบอกว่าพวกเขาเหมือนเงาของกันและกัน แต่เขาคิดว่าเขาหล่อกว่าพี่ชายคนหนึ่ง

“พี่พอล” เขาเดินไปสวมกอดพี่ชาย

พระราชกรกอดตบน้องชาย แล้วทักทายอย่างอารมณ์ดี “เป็นยังไงบ้าง ไม่ได้เจอกันเกือบปี นายหล่อขึ้นเยอะเลยนะ แต่ยังด้อยกว่าพี่หน่อยหนึ่ง”

“พี่ตาไม่ดีมากกว่า ผมว่าผมหล่อกว่าพี่นะ” พระราชสวามีส่ายหน้าไม่เห็นด้วย ในฐานะที่เกิดหลังพี่ชายห้านาที เขายอมผู้เป็นพี่ได้ทุกเรื่อง

ยกเว้นความหล่อ

“อย่าเถียงกันเลย หล่อทั้งสองคนนั่นแหละ” คุณหญิงไขเวย่ซ่าๆ ลูกชายของนางชอบเถียงว่าใครหล่อกว่ากันมาตั้งแต่เด็กๆ ทั้งที่พวกเขาดูเหมือนกันราวกับคนคนเดียว เพียงแต่พระราชลจะยิ่งเก่งกว่าพระราชกรเท่านั้น

“แต่ผมว่าผมหล่อกว่าพี่พลนะฮะ ไม่เชื่อแม่จับดูก็ได้ กล้ามอกผมแน่นกว่าพี่พลตั้งเยอะ” พระราชลดึงมือมารดามาวางบนแผ่นอกของตน

“ไม่จริงครับ กล้ามอกผมก็แน่นเหมือนกัน” พระชกรดึงมืออีกข้างของมารดามาวางบนแผ่นอกของตนบ้าง

“พอเลยทั้งสองคน แม่ไม่อยู่เป็นกรรมการแล้ว แม่เหนื่อย อยากพักผ่อน” คุณหญิงไขเวย่ซ่าๆ แล้วหันมาคว้าแขนสามี “เข้าบ้านกันล่ะคุณพี่”

“จ้ะ” พิมุขรับคำซ่าๆ แล้วพาภรรยาเดินเข้าบ้าน โดยมีลูกชายทั้งสองตามมาแย่งกันเอาใจเหมือนตอนที่พวกเขายังเป็นเด็ก

“นั่งก่อนครับคุณแม่” พระราชลประคองมารดาลงนั่งเมื่อทั้งหมดเดินเข้ามาในห้องรับแขก พระชกรไม่ยอมแพ้น้องชาย เขาทรุดตัวลงนั่งข้างมารดาแล้วถามอย่างเอาใจ

“คุณแม่เมื่อยไหมครับ ผมนวดให้ล่ะครับ”

“ขอบใจจ้ะ” คุณหญิงไขเวย่ซ่าๆ ให้ลูกชายคนโต ก่อนหันไปมองเด็กรับใช้ในบ้านเมื่อนิดเดินเข้ามาในห้องรับแขก

“มีอะไรหรอนิด”

“คุณเวรคามาชอพบคุณพลค่ะ” เด็กสาวตอบ

“ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน” พระชกรถาม

“นั่งรออยู่ที่สระว่ายนํ้าค่ะ”

“หาน้ำไปรับรองเธอก่อน เดี๋ยวฉันออกไป” เขาสั่งเด็กสาว

“ค่ะ คุณพล” นิดรับคำแล้วเดินออกจากห้องรับแขก

“คุณแวรกาเน่ใครหรือครับ” พระราชลภามพี่ชาย

“เพื่อนพี่”

“เพื่อนจริงๆ หรือครับ” น้องชายหรือตามองอย่างไม่เชื่อ

“ก็ไม่เชิงหรอก พี่กับเธอกำลังดูๆ กันอยู่” เขาอธิบายเพิ่มแล้วหันไปพูดกับบิดามารดา “ผมขอตัวก่อนนะครับคุณพ่อคุณแม่”

“ตามสบายเถอะจ้ะ” คุณหญิงไขไซเอ่ยอนุญาต พระชกรลุกขึ้นยืนแต่น้องชายเรียกเขาเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนครับพี่พล”

“มีอะไร” เขาหันไปถามผู้เป็นน้อง

“เรามาเล่นอะไรสนุกๆ กันดีกว่าครับ” พระราชลภีมเจ้าเล่ห์

“จะดีหรือ” เขาถามอย่างไม่แน่ใจ เพราะรู้ว่าน้องชายจะเล่นอะไร

“ดีสิครับ” พระราชลภพยักหน้ายิ้มยื่น สองพี่น้องมองตากัน ก่อนหันไปมองมารดาเมื่อท่านถามด้วยความสงสัย

“ลูกสองคนจะทำอะไรกัน”

“เล่นสลับตัวกันเหมือนตอนเป็นเด็กครับ” พระราชลภตอบมารดา แล้วหันไปพูดกับพี่ชาย “พี่รออยู่นะครับ อีกสักครู่ค่อยตามออกไป ผมอยากรู้ว่าเธอจะแยกเราสองคนออกหรือเปล่า”

“ก็ได้ แต่ระวังหน่อยนะ คนนี้พี่จริงจัง” เขากำชับน้องชาย

“ครับพี่” พระราชลภรับคำแล้วเดินออกไปอย่างนึกสนุก

“ลูกนะลูก ไม่ยอมมโตะกันสักที” คุณหญิงไขไซส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแล้วหันไปพูดกับสามี “ขึ้นห้องกันดีกว่าคุณพี่ น้องเวียนหัวกับลูกเราเหลือเกิน”

“เฮาสี พ่อกับแม่ขึ้นห้องก่อนนะ เดี่ยวเจอกันที่โต๊ะอาหาร” เขาหันไปพูดกับลูกชายคนโต

“ครับพ่อ ผมไปส่งนะครับ” พระชกรเดินไปส่งบิดากับมารดาที่บ้านได้แล้วเดินออกไปดูน้องชายกับเพื่อนสาว

หญิงสาวที่ยืนหันหลังอยู่ริมสระว่ายน้ำมีรูปร่างอวบอ้วนอดน้ามอง หล่อนสวมชุดกระโปรงรัดรูปสีดำสั้นเหนือเข่า อวดผิวขาวเนียนและท่อนขาเรียวสวย ผมสีน้ำตาลเข้มตัดเป็นลอนใหญ่ทั้งตัวเคลือบเงาหลัง ท่วงท่าการยืนแสดงให้เห็นว่าหล่อนเป็นคนมั่นใจในตัวเอง

“สวัสดิ์ครับคุณเวรกา” พระราชลเอย์ทักทาย

หญิงสาวหมุนตัวมามองเขา ริมฝีปากอ้อมเคลือบลิปสติกสีสดแยมยิ้มยั่วชวน ก่อนถามเหมือนตัดพ้อ

“เวรกาเหรอกะ ทำไมวันนี้คุณพอลดูเป็นทางการกับวาวจังเลย”

“เหรอกครับ ันเปลี่ยนใหม่ นะครับ สวัสดิ์ครับคุณวาว” ชายหนุ่มยิ้มตอบ เวรกาสวยเฉียวทันสมัย แต่ดูร้ายกาจไม่น้อย น่าแปลกใจที่พระราชกรสนใจหล่อน เพราะเท่าที่รู้จักกันมาพี่ชายของเขาชอบสาวหวาน เขาต่างหากที่ชอบความท้าทาย

“สวัสดิ์ค่ะคุณพอล เราจะยืนคุยกันอย่างนี้เหรอกะ” หญิงสาวปรายตามองเก้าอี้สนาม

“เชิญนั่งครับ” พระราชลเลื่อนเก้าอี้ให้หล่อนนั่ง แล้วเดินไปนั่งฝั่งตรงข้าม “คุณวาวมาหาผมมีธุระอะไรหรือเปล่าครับ”

“ถ้าไม่มีธุระมาได้เหรอกะ” หล่อนย่อนถามพลาถมองเขาอย่างท้าทาย

“มาได้ครับ คนสวยอย่างคุณวาวใครจะกะล้าปฏิเสธ” เขาหยอดคำหวานกลับไป หญิงสาวหัวเราะเสียงใส แล้วย่อนถามเขาอีกครั้ง

“คุณพอลคิดว่าวาวสวยจริงๆ เหรอกะ”

“ครับ สวยจริงๆ” เขาเอออไปกับหล่อน แล้วถามเรื่องของตัวเอง “คุณวาวว่าวันนี้ผมดูเป็นยังไงบ้างครับ”

“หล่อเหมือนทุกวันค่ะ” หล่อนตอบโดยไม่หยุดคิด

“ไม่มีอะไรแตกต่างจากเดิมเลยหรือครับ” เขายึดตัวให้หล่อนดูชัดๆ เวรกาบางอย่างตั้งใจ แต่สุดท้ายก็สายหน้า

“ไม่มีนี่คะ”

“ลองดูดีๆ สิครับ” พระราชชนนีไม่ละความพยายาม หญิงสาวหรีตตามอง แล้วเดินมายืนข้างหลังเขา

“ดูอย่างเดียวไม่รู้หรือคะ มันต้องคลำด้วย” เวชกากระซิบข้างหูเขา แล้ววางมือบนหัวไหล่ ก่อนลากลงมาที่แขนออก แล้วทำท่าจะเลื่อนต่ำลงไปอีก

“คุณวาวครับ” เขาริบคว้ามือหล่อนไว้แล้วดึงมายืนตรงหน้าตัวเอง “รู้หรือยังครับว่ามีอะไรแปลกไปหรือเปล่า”

“คุณพอลดูแข็งแรงขึ้น เหมือนจะขาวขึ้นด้วย คุณทำได้ยังไงคะ” เวชกาถามอย่างประหลาดใจ ก่อนหันไปมองด้านหลังเมื่อพระราชกรพุดขึ้น

“เขาไม่ได้ทำหรือครับ เพราะเขาไม่ใช่ผม”

“คุณพอลมีสองคน” หล่อนมองเขากับพี่ชายสลับกัน ก่อนถามด้วยสีหน้างุนงง “นี่มันอะไรกันคะ”

“ไม่ต้องตกใจครับ นี่นายแพทย์ น้องชายฝาแฝดของผมเอง เขาชื่อพระราชชนนี เพชรธำรง” พี่ชายเดินเข้ามาหา แล้วแนะนำเขากับเพื่อนสาว “นายแพทย์ นี่คุณเวชกา ทรัพย์สินไพศาล ลูกสาวรัฐมนตรีเทศิต เพื่อนของพี่”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณวาว” พระราชชนนีเอ่ยอย่างเป็นทางการ ส่วนที่สนุกที่สุดของการเล่นสลับตัวคือสีหน้าตกใจของคนที่ถูกหลอก แต่ดูเหมือนเวชกาจะตั้งสติได้เร็วกว่าคนอื่น พอหายงงหล่อนก็กลับมาพูดคุยอย่างสนิทสนมโดยไม่มีท่าทางขัดเขินเลยสักนิด ทั้งที่เพิ่งลวนลามเขาหยกๆ

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันคะ” หญิงสาวยิ้มหวานให้เขา แล้วเอ่ยอย่างตื่นเต้น “พระราชกร พระราชชนนี วาวไม่ยกักรู้ว่าคุณพอลมีฝาแฝด”

“นายแพทย์เขาอยู่กับน้ำสาวของผมที่อเมริกา นอกจากญาติสนิท ไม่มีใครรู้หรือครับว่ามีฝาแฝด”

“อ้อ...” หล่อนพยักหน้าเข้าใจ “ตอนแรกวาวตกใจแทบแย่ คุณสองคนนี้น่าตื่นะคะ มาหลอกกันได้ ถ้าวาวหัวใจวายไปจะทำยังไงคะ”

“ผมขอโทษครับ” พระชกรรับผิดแต่โดยดี

“ขอโทษเฉยๆ วาไม่ยกโทษให้หรอกค่ะ” หญิงสาวเอียงอนๆ

“แล้วผมต้องทำยังไงครับ คุณวาทิงจะยกโทษให้ผม” พี่ชายเขาถามเสียงอ่อน เวทกาขมวดคิ้วครุ่นคิด แล้วหันมาปรึกษาเขา

“คุณแพทว่าวาทิงควรจะทำโทษคุณพอลยังไงดีค่ะ”

“แล้วแต่คุณวาทิงเลยครับ ผมต้องขอตัวขึ้นห้องก่อน” เขายิ้มให้หล่อน แล้วหันไปพูดกับพี่ชาย “ผมไปนะพี่พอล”

“อืม เอาไว้คืนนี้ค่อยคุยกัน”

“ครับ” พระชวลเดินออกไปอย่างรู้ฐานะ หมดเวลาเล่นสนุกแล้ว ตอนนี้ถึงเวลาต้องง้ออน ซึ่งไม่ควรมีเขาอยู่เป็นก้างขวางคอ

พระชวลเดินแกมวิ่งลงบันไดอย่างอารมณ์ดี หลังจากบอกลาเพื่อนสาวของพี่ชายแล้ว เขาก็ขึ้นห้องไปอาบน้ำแต่งตัวใหม่ ก่อนจะลงมารับประทานอาหารเย็นเมื่อรำไพแม่บ้านของมารดาขึ้นไปตามห้อง เขาเดินเข้าไปในห้องอาหาร บิดากับมารดานั่งรออยู่ที่โต๊ะอาหารแล้ว แต่ไม่เห็นพระชกรนั่งอยู่ด้วย เขาเดินไปนั่งที่ของตนแล้วถามถึงผู้เป็นที่

“พี่พอลไม่ลงมาทานข้าวหรือครับ”

“ตาพอลไม่อยู่ ออกไปส่งแฟน คืนนี้คงไม่กลับแล้ว” คุณหญิงแซ่ไขตอบด้วยสีหน้าไม่ค่อยดี

พระชวลพยักหน้าเข้าใจ เขาเติบโตที่เมืองนอก เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องธรรมดามาก แต่สำหรับมารดาคงไม่ใช่ ท่านถึงได้มีสีหน้าแบบนั้น

“พี่พอลรู้จักกับคุณวาทิงหรือย่างครับ”

“ประมาณสองสามเดือน เวทกาเป็นลูกสาวของรัฐมนตรีเดซีต พวกเขารู้จักกันในงานเลี้ยงการกุศล แพทถามทำไมหรือ” ท่านตอบแล้วถามเขาบ้าง

“เปล่าครับ” ชายหนุ่มส่ายหน้า “ผมแค่ประหลาดใจ พี่พอลไม่น่าจะ

ชอบผู้หญิงแบบคุณวาว เธอดูมั่นใจในตัวเองไปหน่อย”

“ใช่ แม่เห็นด้วย เวรกาเบรียวเกินไป เอาแต่ใจตัวเองเกินไป ถ้าแต่งงานกัน แม่กลัวว่าตาพอลจะไม่มีความสุข” คุณหญิงไข้ไข้รับสนับสนุน แต่สามีไม่เห็นด้วยกับนาง

“ปล่อยให้เป็นเรื่องของเด็กๆ เกอะคุณ เรามันแก่แล้ว อย่าไปยุ่งเรื่องของลูกเลย”

“คุณพี่แก่คนเดียวอะ น้องยังไม่แก่ และที่สำคัญน้องไม่ได้ยุ่งเรื่องของลูก น้องแค่เป็นห่วงลูก น้องผิตด้วยเหอะอะ” นางหันไปค้อนสามี

“ไม่ผิตครับ คุณแม่ทานนี่หน่อยนะครับ ผมว่าอร่อยดี” พระราชลัดดาบสแล้วชวนมารดากินข้าว เพราะไม่อยากจะให้บิดามารดาผิตใจกัน

“จะไม่อร่อยได้ยังไง แม่ทำเองกับมือเลยนะ”

“จ้ะผมต้องกินเยอะๆ แล้วครับ” ชายหนุ่มตักข้าวใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ คุณหญิงไข้ไข้ยิ้มอย่างเอ็นดู แล้วตักกับข้าวใส่จานลูกชายคนเล็ก

“วันเสาร์นี้บริษัทของเรามีงานเลี้ยง ลูกต้องไปกับแม่ด้วยนะ แม่จะแนะนำเพื่อนๆ ของแม่ให้ลูกรู้จัก”

“เพื่อนๆ คุณหรือว่าลูกๆ ของเพื่อนๆ คุณกันแน่” พิมุขถามดักคอบอย่างรู้ทัน คุณหญิงไข้ไข้หันไปมองสามีแล้วขิงตาใส่

“ใครก็เหมือนกันแหละอะ คุณพี่อย่าซักใบให้เรือเสียดิอะ”

“ใครก็ได้ครับ ผมยินดีรู้จักทุกคน ขอแค่คุณแม่พอใจก็พอ” พระราชลุดดาบสเอาใจมารดา ท่านหันมายิ้มให้เขา แล้วเอ่ยชมอย่างอารมณ์ดี

“ตาแพทลูกแม่น่ารักที่สุด”

“น่ารักกว่าพี่พอลไหมครับ” เขาอ้อนถามเหมือนตอนเป็นเด็ก

“โตแล้วยังเล่นแบบนี้อีกเหอะ”

“ผมไม่โตหรอกครับ ยังเป็นตาแพทของแม่เสมอ” ชายหนุ่มยิ้มประจบก่อนหันไปมองบิดาเมื่อท่านพุดชัดขึ้นซ้ำๆ

“อย่าอ้อนมาก พ่อกินข้าวไม่ลง”

“คุณพี่ห้ามว่าลูกนะคะ ลูกเป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว” คุณหญิงไขไชยดุสามี
“จ้า ไม่กลัวว่าแล้วจ๊ะ” พิมุขยกมือยอมแพ้ แล้วหันมายิ้มให้ลูกชาย
พระราชชาย๋มตอบบิดา มารดาเป็นคนเดียวในบ้านที่ได้ทุกอย่าง
ที่ต้องการเสมอ แม้พวกท่านจะขัดแย้งกันบ่อยๆ แต่ไม่เคยโกรธกันเลย
สักครั้ง เพราะพวกท่านรักกันมากจึงยอมอภัยให้กันเสมอ